ORSON SCOTT CARD

A Sequel to *The New York Times* Bestselling *Ender's Shadow*

SHADOWS IN FLIGHT

Enhanced Ebook

Art by Nick Greenwood

ACTUAL ENDER'S GAME

Umbre în zbor

de Orson Scott Card

(varianta extinsă)

O continuare a Umbrei Uriaşului

Traducere de OVE

Carte pentru popor – Putere pentru popor

CAPITOLUL 1

Nava spaţială Herodotus a părăsit Pământul în anul 2210 cu 4 pasageri la bord. A accelerat până în

apropierea vitezei luminii cât de repede a putut, şi a rămas la această viteză

lăsînd relativitatea să îşi facă treaba.

Pe Herodotus au trecut doar un pic peste 5 ani; În acelaşi timp pe Pământ au trecut 421 de ani.

Pe Herodotus cei trei bebeluşi în vârstă de 13 luni s-au transformat în copii de 6 ani, iar Uriaşul şi-a depăşit speranţa de viaţă cu 2 ani.

De pe Pământ au fost lansate nave spaţiale care au întemeiat 93 de colonii, începînd de la lumile colonizate odată de furnici şi împrăştiindu-se pe alte planete locuibile de îndată ce ele erau descoperite.

Pe Herodotus copii de 6 ani erau pitici pentru vârsta lor, dar sclipitori cu mult peste anii lor, aşa cum şi Uriaşul a fost când era mic, deoarece pentru toţi 4, cheia lui Anton fusese întoarsă. Cheia lui Anton era simultan un defect şi o îmbunătăţire genetică. Inteligenţa lor era peste nivelul savanţilor în orice domeniu, fără însă a avea handicapurile autismului. În schimb corpurile lor nu se opreau din creştere. Copii erau mici acum, dar pe la vârsta de 22 de ani, vor avea corpurile de dimensiunile Uriaşului, iar acesta va fi mort de mult timp. Pentru că el era pe moarte, iar atunci când acest lucru se va întâmpla, copii vor rămâne singuri.

CAPITOLUL 2

În camera ansiblu-ului de pe Herodotus Andrew “Ender” Delphiki stătea suspendat pe 3

carţi puse deasupra unui scaun de adulţi. Aceasta era maniera în care copii operau calculatorul principal care prelucra comunicaţia prin ansiblu, comunicatorul instant care ţinea nava conectată

la toate reţelele de calculatoare de pe cele 94 de lumi ale Congresului Stelar.

Ender revedea un raport de cercetare despre o terapie genetică ce se arăta promiţătoare, când Carlotta intră în camera ansiblu-ului.

- „Sergentul vrea o controversă”.

- „M-ai găsit”, spuse Ender. „Si el poate.”

Carlotta se uită peste umărul său la monitorul holografic. “De ce te mai deranjezi?” spuse ea. „Nu este nici un remediu. Deja nu îl mai caută nimeni.”

„Remediul este ca să murim noi toţi,” spuse Ender. „Atunci sindromul lui Anton va dispare din specia umană. ”

“Cum poţi să îl cercetezi fără echipament de laborator, fără subiecţi de test, fără

nimic?”

“Am această minte incredibil de strălucitoare,” zise Ender vesel. „Mă uit pe toate cercetările genetice pe care le-au făcut ei şi le conectez cu ce stiu deja despre cheia lui Anton dinainte din zilele în care

oameni de stiinta de top lucrau din greu asupra problemei. Fac conexiuni pe care oamenii nu le vor vedea niciodata.”

“În cele din urma vom muri,” zise Carlotta. „Uriaşul moare acum.”

“Ştii că doar despre asta vrea Sergentul să vorbeasca.”

„Uriaşul este se presupune la fel de genial ca şi noi. Lasa-l pe el să lucreze la Cheia lui Anton. Acum vino acolo până cand Sergentul nu se infurie.”

„Nu putem să îl lasam pe Sergent să ne devina sef, doar pentru ca se supara aşa de rau cand nu ne supunem.” Totusi Ender stia ca ea avea dreptate. Nu intentiona să îl calmeze pe Sergent. Pur şi simplu intelegea ca daca Sergentul se infuria, îi va lua de doua ori mai mult timp să afle ce vroia. Timpul de cercetare al lui Ender ar fi fost mancat de fanfaronada fratelui sau.

Ender se aştepta să îl gaseasca pe Sergent în Păpuşa – nava spaţiala de mentenanta ce fusese programata de Uriaş să ramana la 5 metri de suprafata lui Herodotus indiferent de orice instrucţiuni contrare i s-ar fi dat. Ender stia ca Carlotta a incercat luni intregi să despriponeasca Păpuşa, dar nu reuşise să invinga programarea sa.

“Este campul gravitational focalizat,” spuse Ender. “Şi este activ.”

“Este doar gravitatie. 10 procente din ceea a Pamantului. Şi noi suntem facuti sandvis intre 2

placi, este ca şi cum nu am putea cadea.”

“Urasc modul în care se simte.” Ei se jucasera în acest spatiu inca de cand aveau 2 ani. Era ca şi cum te-ai invarti intr-una până te-ar lua ameteala. Chiar mai rau.

“Termina.” spuse Carlotta.

“L-am testat, şi sunetul se anuleaza aici.”

“Bine,” spuse Ender. “Cum o să ne mai auzim unul cu altul ce vorbim?”

Telefoanele din cana de tabla,” spuse Carlotta.

Desigur, acestea nu erau transmitatoarele de sunet de jucarie pe care le facusera cand erau cu adevarat mici. Carlotta demult le-a reinventat astfel incat, fara nici o sursa de alimentare, ele transmiteau un sunet clar de-a lungul a 10 metri de fire delicate, chiar şi dupa colt sau strangulate în usi.

Intr-adevar acolo era Sergentul, cu ochii inchisi, “meditind” – ceea ce Ender interpreta ca inseamna ca Sergentul complota cum să preia controlul tuturor lumilor populate de oameni inainte de a muri de gigantism la 20 de ani.

“Frumos din partea ta ca ai venit” spuse Sergentul. Ender nu îl putea auzi, dar putea citi pe buzele sale, şi în plus stia ca asta era cel mai probabil lucru pe care îl putea spune Sergentul.

Curand ei erau acordati intr-o conexiune în 3 cu canile de tabla ale Carlottei.

Ei toti se aflau în linie cu capetele rasucite, Ender intre Carlotta şi Sergent, aşa ca el nu putea decide să termine conversatia şi să se tarasca în afara.

“Uriaşului” îi ia un timp indelungat să moara,” spuse Sergentul.

In acel moment Ender intelese intreaga intalnire. Sergentul devenea nerabdator. Era fiul regelui şi gata să îl succeada.

“Asa ca ce propui?” intreba Ender neutru. “Evacuarea aerului din aria cu incarcatura utila? Sa-i otravim apa sau mancarea? Sau vei insista să apucam toti cutitele şi sa-l injunghiem până la moarte în Senat?”

“Nu fi melodramatic” spuse Sergentul. “Cu cat creste mai mare, cu atat va fi mai greu să ne descurcam cu cadavrul.”

“Deschide usa depozitului de marfa (cargo) şi arunca-l peste bord în spatiu,” spuse Carlotta.

“Cat de inteligent,” spuse Sergentul. “Mai mult de jumatate din nutrienti nostri sunt blocati în corpul lui şi incepe să ne afecteze sistemul de suport al vietii. Trebuie să fim capabili să

recuperam acesti nutrienti pentru a avea ceva de mancare şi de respirat cand *noi* o să devenim mai mari. Daca Uriaşul va crede ca vrem să îl ucidem ne va omori el mai întâi.”

“Nu presupune ca Uriaşul e la fel de rau ca şi tine,” spuse Ender.

Carlotta si-a zvacnit picioarele. “Joaca frumos, Ender,” spuse ea.

Ender stia cum se va termina jocul. Carlotta îşi va exprima regretul, dar va fi de acord cu Sergentul. Daca Ender va incerca să îi dea Uriaşului calorii în plus, Sergentul îl va bate şi Carlotta va sta deoparte, ba chiar îl va tine ca să îl ajute pe Sergent. Nu ca aceste batai ar fi durat vreodata prea mult. Ender nu era interesat să se bata, aşa ca nu se apara. Dupa câteva lovituri el intotdeauna renunta.

Dar de data asta era diferit. Uriaşul era oricum pe moarte. Acest lucru îi provoca lui Ender suficienta suferinta astfel incat ideea de a accelera acest proces devenea insuportabila.

Nici-un lucru aşa insuportabil nu a fost propus inainte. Aşa ca reactia lui Ender l-a surprins chiar şi pe el. Ba nu, *mai ales* pe el.

Capul Sergentului era acolo unde trebuie, chiar deasupra capului lui Ender. Ender se intinse şi cu toata puterea bratelor sale dădu cu capul Sergentului de zid.

Sangele tasni din nasul Sergentului şi pluti în globule care “cadeau” în toate directiile din campul gravitational turbulent.

Ender îşi transforma mana în pumn şi lovi direct în ochiul Sergentului.

Carlotta se rasuci peste piciorul lui Ender tipind: “Ce faci? Ce se intampla?”

Ender se ancora impotriva apucarii ei şi îşi conduse palma mainii în gatul Sergentului.

Sergentul icnea şi gafaia.

“Uite cum va fi,” spuse Ender. “Regimul tau de teroare a luat sfarsit. Ai propus o crima şi ai vorbit serios.”

“Nu a vorbit serios,” spuse Carlotta.

“Ba a vorbit serios şi tu vreai să îl ajuti,” spuse Ender. “Daca mai incerci să dai ordine la altcineva vreodata, te voi omori. M-ai inteles?”

“Tu n-o să ma ucizi niciodata,” croncani Sergentul.

“Cred ca esti terorizat de faptul ca nimeni până acum nu te-a oprit să faci ce vrei. Azi e ziua ta norocoasa. Te opresc eu de acum incolo. Ai priceput?”

“Uriaşul va intreba ce a patit Sergentul,” spuse Carlotta.

“Nu va trebui să intrebe,” spuse Ender. “Am sa-i repet conversatia noastra, cuvant cu cuvant, şi voi 2 veti fii acolo să ascultati.”

CAPITOLUL 3

Bean se uita la cei trei copii ai sai şi făcea asta cu efortul de a ascunde adancimea mahnirii şi nelinistii sale pentru ei. Stia ca este doar o chestiune de timp, şi în timp ce era calmat de faptul ca Ender în sfarsit se trezise din somnul sau pacifist pentru a pune capat dominatiei Sergentului, stia ca ei tocmai pregatisera scena pentru conflictul ce va veni. Ce se va intampl cand ma voi duce?

gandi Bean.

Petra, am carpacit-o complet, dar n-am stiut cum să o fac mai bine. Ei au prea multa libertate, iar eu nu pot să îi urmaresc prin coridoarele unde corpul meu nu mai incape.

“Andrew,” spuse Bean, “apreciez loialitatea ta pentru mine, şi faptul ca mi-ai repetat toate conversatiile cuvant cu cuvant, incluzind lucrul teribil de prostesc şi periculos pe care l-ai spus.”

Bean se uita cum Ender se imbujora un pic – nu de rusine, ci de suparare. De asemenea vazu cum Carlotta părea un pic calmata, şi Cincinnatus – Bean dintotdeauna urase porecla să

“Sergentul” – avu o brusc o privire de speranta triumfala.

“Cincinnatus,” spuse Bean.

“Faptul ca Ender nu e un ucigas, nu inseamna ca nu te va omori, daca va simti ca este necesar.

Vezi tu, tu esti un atacator, un concurent, şi nu intelegi ce este Ender: un aparator, la fel ca baiatul dupa care l-am numit. Doar pentru ca el nu simte nevoia de a controla alti oameni, nu inseamna ca te va lasa să iei ceea ce el considera ca nu e al tau –inclusiv viata mea. Inclusiv viata lui.”

“A sarit la mine fara avertizare!” tipa Sergentul.

“Ai introdus un element complet nou în micuta noastra lume – uciderea tatalui lui Ender. Şi ai fost aşa un ignorant fara de speranta relativ la el, incat nu ti-a trecut prin cap ca va reactiona diferit la aceasta amenintare fata de cum facuse la toate exagerarile tale anterioare.” spuse Bean.

“Nu era inamicul meu.” spuse Sergentul.

“El este singurul tau inamic caruia îi faci fata, de cand l-ai intalnit prima oara, atunci cand Petra şi eu v-am localizat în sfarsit pe toti şi v-am adus impreuna, atunci cand aveati doar 1 an. Celalat mascul antonim. Rivalul. Nu ai facut nimic care să nu fie proiectat în scopul de a-l tine la degetul tau în ultimii 5 ani. Toti inamicii tai imaginari sunt surogate pentru Andrew Delphiki. Ai proiectat umilinta dupa umilinta pentru el, manipulandu-ti sora să fie de partea ta impotriva lui Ender, şi uite aici tristul rezultat.

Ender şi Carlotta sunt membri productivi, ca şi mine ai micii noastre societati formata din 4

persoane. Dar tu, Cincinnatus Delphiki, esti o scurgere a resurselor noastre, producind nimic de valoare şi perturbind functionarea tuturor celorlalti. Ca să nu mentionez conspiratia ucigasa în scopul comiterii unei crime de gradul I.”

Spre surpriza lui Bean, lacrimile umplura ochii Sergentului.”Nu ti-am cerut să fiu în aceasta calatorie!” Nu am vrut să plec! Nu te plac pe tine, o plac pe Petra, dar tu nu ne-ai intrebat nici macar o data ce vrem!”

“Aveati doar 1 an.” spuse Bean.

“Tu nu aveai nici macar un an cand ai scapat din laboratorul unde ei se foloseau de colegii tai de experimente! Noi puteam vorbi, puteam gandi, aveam sentimente, şi tu nici macar nu ai intrebat, am fost goniti din casele noastre şi tu şi Petra ne-ati anuntat ca voi sunteti parinti nostri *reali*.

Acest Uriaş mare şi urat şi o Armeanca geniu militar. Eu am vrut să stau cu familia care m-a crescut, femeia careia îi spuneam Mama, barbatul care muncea din greu de dimensiune normala caruia îi spuneam Tata, dar nu, tu şi sotia ta ne *aveati*. Ca pe *sclavi*! Luati de aici, trimisi acolo, *proprietatea* voastra. Si, am sfarsit aici? în spatiu, în apropierea vitezei luminii, în timp ce restul rasei umane se mişca prin timp de 80 de ori mai rapid ca noi. Fiecare an din viata noastra este o intreaga viata umane pentru membrii umanitatii. Şi imi vorbesti tu de crimele *mele*? Iti voi spune de ce te vreau mort. M-ai furat de la familia mea reala! Mi-ai dat cumplita Cheie a lui Anton şi apoi mi i-ai luat pe toti cei carora le-a pasat de mine şi m-ai capturat aici cu un Uriaş inert şi doi molai care nici macar nu simt ca sunt sclavi!”

Sergentul era aşa mandru de memoria să perfecta, gandi Bean. Totusi Bean şi Petra niciodata nu îi adusesera la cunostiinta nimic, cu toate ca era avansat pentru un copil de un an. Pentru ca din cei trei copii de pe Herodotus, Sergentul era singurul care nu îşi intalnise niciodata mama. Petra îi dăduse nastere lui Andrew – cu propriul ei corp – îl alaptase, îl stia cel mai bine decat pe oricare dintre copii. Toti ceilalti fusesera furati ca embrioni şi implantati în mame surogat. Le luase mult timp sa-i gaseasca.

Bella – Carlotta – fusese localizata în timp ce Bean şi Petra erau inca impreuna; Petra o stia, o iubise.

Dar Cincinnatus – Sergentul – fusese localizat în timp ce Petra şi Bean erau amandoi prinsi în campanii militare. Ea aflase de existenta lui cam în acelasi timp în care Bean îi inmanase hartiile de divort şi îi anuntase decizia să de a lua cei trei copii care aveau gigantismul lui Bean intr-o calatorie relativista în scopul de a cumpara timp pentru ca oamenii de stiinta să afle tratamentul.

Sergentul a fost cel mai aproape de a-si intalni mama, pe Petra, a fost în perioada în care mama Petra-i a avut grija de el în Armenia.

Asadar tot ceea ce credea Sergentul ca îşi aminteste a fost produs de memoria sa, bazat pe povesti pe care le auzise şi opinii pe care şi le formulase mult dupa fapte. “Nu te-am placut niciodata, am placut-o pe Petra,” spusese Sergentul. Ceea ce dorea cu adevarat să spuna era: “Nu te plac acum, şi incocand numele mamei mele este singurul lucru la care m-am gandit şi care să

te raneasca.”

Plangerea Sergentului nu era nejustificata. El fusese rupt de familia în care fusese nascut. Lor nu li s-a dat nici o sansa. Lui nu i s-a dat nici o sansa. Şi era probabil ca Sergentul să aiba ceva amintiri, oricum fragmentate şi vagi, despre familia care avusese grija de el, în primul an de viata. Poate chiar a suferit o perioada anxietatea separarii.

Dar Sergentul era prea mult ca Bean pentru ca Bean să creada ca asta era cu adevarat ce îl deranjase la acel moment. Sergentul era un luptator şi aceste cuvinte pe care le spusese, erau arme, nu amintiri.

Bean nu avu nici un raspuns. În cei 5 ani din aceasta calatorie de până acum, nu îi trecuse prin cap ca copii puteau să îşi aminteasca femeia care îi nascuse atunci cand ca embrioni ei fusesera furati şi imprastiati în toata lumea, implantati în femei care nu aveau motiv să suspecteze ca ei erau progeniturile în vitro ale marilor generali Julian Delphiki şi Petra Arkanian.

“Familiile în care ne-am nascut erau toate proaste,” spuse Ender, “Şi erau ingrozite de noi. A ta nu era diferita. Ei cu greu puteau indura să te atinga, ei gandeau ca esti un monstru, tu insuti ne-ai spus asta.”

“Bine mai arata familia asta,” sopti Sergentul feroce. “Tatal este un munte vorbitor în depozitul cargo, iar Mama este o holograma care soune acelasi lucru din nou şi din nou şi din nou.”

Copii crescusera cu holograme ale mamei lor, Petra, vorbind cu ei. “Va iubesc. Imi lipsiti. As fi vrut să va cunoasteti fraţii şi surorile aici pe Pamant. Stiu ca sunteti inca foarte tineri în ani, iar fraţii vostri de aici sunt deja adulti, care s-au mutat în casele lor, s-au casatorit, au copii. Sper ca intr-o zi, aceleaşi lucruri să devina posibile şi pentru voi. Marele regret al vietii mele este ca am fost separata de voi trei, de tatal vostru. Dar vad acum ca este singura decizie care ofera o cat de mica speranta pentru copii pe care i-am tinut aici şi pentru copii pe care tatal vostru i-a luat cu el.”

Copii memorizasera cu totii fiecare cuvant. Ei puteau spune aceste cuvinte impreuna cu ea. Şi în anumite momente ei au plans cand o auzea, repetau în batjocura, tipau la holograma, refuzau să

asculte, şi în final se uitau cu atentie.

Pana cand s-au oprit să citeze holograma de tot.

Bean crezuse ca lolgrama îşi facuse treaba. Le dăduse copiilor o relatie cu mama lor absenta. Ea era

recunoscatoare ca Petra facuse inregistrarea.

Desi în realitate ea nu o trimisese niciodata.

Bean se lasa pe spate şi se holba la tavan. Apoi inchise ochii deoarece nu putea oricum vedea tavanul. Inchiderea ochilor stoarse lacrimile care îi umplura.

“A fost o sansa groaznica.” zise Bean moale. “Indiferent de ce am facut noi, putea iesi rau. Nu v-am povestit despre asta pentru ca nu aveati suficienta experienta de viata pentru a face o alegere inteligenta. Voi trei ati fost blestemati să muriti pe la varsta de 20 de ani. Ne-am gandit ca se va gasi un tratament repede –10 ani, 20—si va veti putea intoarce pe Pamant, atunci cand ati fi suficient de tineri pentru a avea toata viata în fata voastra.” Bean suspina. Era un mare efort pentru el să expulzeze aerul din plamani. “Cand Petra şi eu v-am conceput, a fost deoarece am crezut ca un cercetator ar fi putut să filtreze lucrurile. El era cel care a intors initial cheia lui Anton în mine. Cel care i-a ucis pe toti colegii mei de experiment. Nu am intentionat să va facem asta voua. Dar a fost facuta, şi tot ce ne-am gandit a fost să facem totul pentru a va oferi o viata reala.”

“Viata ta e reala,” spuse Ender. “As fi satisfacut cu o viata ca a ta.”

“Traiesc intr-o cutie pe care nu o pot parasi,” spuse Bean, strangandu-si pumnii. El nu dorise niciodata să le zica aşa ceva. Umilinta auto-compatimirii sale era insuportabila pentru el, dar ei trebuiau să inteleaga ca el fusese corect să faca orice se putea sa-i tina departe de a fi pacaliti de viata aşa cum el fusese. “Daca v-ati petrecut primii 5 sau 10 ani de viaţă în spatiu, ce daca? Atata timp cat vi se da urmatorii 90 de ani – şi copii care vor avea secolul lor, şi nepoti. “Eu nu o să va nici unul din aceste lucrui dar voi veti vedea.”

“Nu, nu vom vedea,” sopti Sergentul. “Nu exista tratament. Noi suntem o specie noua care are o durata de viata de 22 de ani, se pare, deoarece ne-am petrecut ultimii 5 ani la 10 procente din gravitatia Pamantului.”

“Şi de ce doreati să ma omorati?” intreba Bean. “Nu este viata mea suficient de scurta pentru voi?”

Ca raspuns, Sergentul se agata de maneca lui Bean şi planse. În timp ce el făcea asta, Ender şi Carlotta se tineau unul pe altul de mana şi priveau. Ce simteau ei, Bean nu stia. Nu era sigur nici de ce plangea Sergentul. Nu intelegea pe nimeni şi niciodata nu o facuse. El nu era Ender Wiggin. Bean îl urmarise cand şi cand , verificindu-l cu retelele de calculatoare prin ansiblu, şi dupa cate îşi dadea seama, Ender Wiggin nu avea cine stie ce viata, de asemenea. Necasatorit, fara copii, zburind de la o lume la alta, neramanind nicaieri prea mult, şi apoi intorcindu-se la la viteza luminii, astfel incat ramanea tanar în timp ce rasa umana imbatranea.

Exact ca mine. Ender Wiggin şi cu mine am facut aceeasi alegere, să ramanem departati de umanitate.

De ce se ascundea Ender Wiggin de viata, Bean nu putea ghici. Bean avusese casatoria să scurta cu Petra. Bean avusese acesti mizerabili, frumosi, imposibili copii, dar Ender Wiggin nu avea nimic.

A mea este o viata buna, se gandi Bean, şi nu vreau să o termin. Imi este frica de ce vor pati acesti copii cand nu voi mai fi. Nu pot să îi parasesc acum şi nu am nici o alegere de facut. Îi iubesc mai mult decat pot indura şi nu pot să îi salvez. Sunt nefericit şi nu pot să îi repar. De aceea plang.

Capitolul 4

Carlotta făcea calibrari gravitationale în fundatia campului, chiar în spatele navei, atunci cand Ender veni în compartimentul de sustinere a vietii, care era chiar deasupra locului unde lucra ea.

Sau chiar inaintea locului unde lucra ea, depinzind de modul în care privesti nava.

“Sergentului îi trebuie un caine,” spuse Carlotta.

Ender sari. “Ce faci tu jos aici?”

“Munca mea,” spuse Carlotta. “Dar tu ce faci?”

“Esantioane,” spuse Ender. “Se lucreaza cu virusi pentru taierea genelor de mult timp, dar s-au facut ceva lucrari productive şi cu perioada de asteptare, latenta, bacteriilor şi cu declansatorii chimici.”

Vorbele sale sunau foarte fericite.

“Speram ca ma poti ajuta şi veni cu ceva care să îl ajute pe Sergent să îşi indure viata. El sufera mai mult de singuratate decat o facem noi doi. El e mult mai asemanator Tatii.

“Uriaşul şi Sergentul? Nu m-am gandit niciodata la asta, dar cred ca s-ar putea să ai dreptate.

Sergentul are nevoie să fie un copil de pe strada în pericol continuu de a muri de foame sau a fi ucis. Asta l-ar ocupa foarte bine. Aşa ca cea ce vrei cu adevarat nu este un *caine* pentru Sergent.

Mai degrabă un tigru cu dintii ca sabiile. Ceva care să îl urmareasca tiptil continuu astfel incat să

se poata dedica în intregime luptei cu primejdia reala astfel incat să nu fie nevoit să inventeze pericole.”

“Ma gandeam mai degrabă pe linia unei companii care să extinda viata să peste granitele navei.”

“Un caine pe o alta lume?” intreba Ender. “Exista laboratoare de biocercetare pe câteva lumi, care studiaza diverse xenofaune. “Presupun ca sugerezi ca eu să inventez un fel de scuza pentru asta, să fie un proiect de-al meu, despre care as putea vorbi cu un entuziasm credibil, astfel incat Sergentul să se gandeasca să ma spioneze pe la spate pentru a prelua controlul creaturii şi a o devia în scopurile sale personale.”

“Ceva de genul asta,” spuse Carlotta.

Ender nu mai spuse nimic. El inchise capacul ultimului sau esantion şi parasi compartimentul de sustinere a vietii.

Carlotta deja îşi terminase citirile de indicatori. Ca de obicei, totul lucra bine.

Ce treaba de rutina, plicticoasa şi singuratica urma? Ea nu verificase software-ul de urmarire de un timp. De saptamani? De zile? Cel puţin zile. Ea inchise panoul podelei peste senzorii campului gravitational şi îşi facu loc catre cabina liftului.

Cand pasi prima oara pe platforma sub picioarel ei era o podea mica. Dar pe masura ce se urc în sus, trecea intr-o zona de flux, unde se simtea pe ea insasi cazind în toate directiile. Era obisnuita cu asta, chiar daca inca îi mai dadea o crestere brusca de adrenalina în timp ce corpul ei simtea panica momentana uzuala. Urechea interna din creierul ei nu inteles ca ea nu mai traia intr-un copac, şi ca nu trebuie să se mai panicheze cand ea simtea ca e în cadere.

Ender er în laboratorul de jos atunci cand ea a ajuns acolo. Carlottei îi lua 2-3 pasi ca să intre complet în zona cu gravitatie normal-Pamanteana, pe care nava o mentinea în compartimentele din fata, acolo unde Tatal nu putea ajunge oricum. Ender nu se uita în sus – era ocupat să

insereze esantioanele sale în diverse bucatele de echipamente, unele din ele pentru inghetare, unele pentru a lucra cu ele chiar acum. El nu avea timp pentru ea.

Fara cuvinte, ea trecu de Ender şi se catara în laboratorul de sus. Se aseza jos pe scaun la terminalul calculatorului de urmarire, inalta holohartile, şi incepu să treaca prin toate sistemele solare ce cadeau oriunde în apropierea drumului lor viitor, incepand de la stelele de care erau pe cale să treaca şi mergind inainte. Calculatorul cauta aranjamentul masei din fiecare sistem în scopul de a estima cum va trebui să regleze lentilele gravitorului.

Era la a 40-a stea la care se uita Carlotta – o stea care era totusi la o distanta de câteva luni în viitorul lor, dar care ar veni cat se poate de apropiat de ei – moment în care calculatorul indica o anrmalitate. Era acolo un obiect, care fusese urmarit ca apartinind acelui sistem solar, dar care conform raportului calculatorului avea o masa ce se schimba în continuu.

Acest lucru era imposibil, desigur, un simplu artefact al datelor. Masa nu se schimba, asta este doar o raportare. Ce s-a intmplat în realitate: obiectul nu s-a miscat pe o rută care să fie predictibila în relatie cu masa cunoscuta a stelei şi a planetelor sale mai mari. Aşa incat software-ul a ajustat în continuu estimarea masei obiectului pentru a fi conforma cu cele mai noi miscari ale sale.

Nu era un “obiect” deloc. Îşi folosea propria putere pentru a se deplasa pe o cale aleasa de el insusi, independent de gravitatia stelei şi planetelor.

Carlotta instrui software-ul de urmarire să considere obiectul ca fiind o nava spatiala.

Imediat primi un raport foarte diferit cu privire la miscarile trecute ale obiectului. Acum nava avea o masa constanta, de peste o mie de ori mai mare decat Herodotus. Dar traiectoria avea acum un sens perfect. Nava încetinise cand intrase în sistemul solar. Se indrepta nu catre stea, ci catre o planeta stancoasa din zona norocoasa de aur. Dar Carlottei nu îi pasa prea mult de planeta. Planetele nu erau de nici un folos, deoarece Tatal nu putea suporta nici macar 0,5g, daramite 1,2g. Faptul ca nava straina se apropia de planeta, sugera ca atmosfera e atractiva oricarei specii ar fi apartinut nava. Ce conta pentru Herodotus era existenta unei nave straine.

Rasa umana intalnise doar o specie extraterestra până în acel moment, şi a luptat intr-un razboi de extinctie a acestei specii. În acord cu poveste spusa de scriitorul “Reginei Stupului” sub pseudonimul “Vorbitor în numele mortilor” Furnicile nu intentionau să starpeasca rasa umana deloc. Dar Carlotta nu credea asta – era usor să imputi motive blande unei specii extraterestre care nu mai exista.

Problema era ca deja era prea tarziu să evite intalnirea speciei straine. Indiferent de ce ar fi facut

Herodotus, ar fi fost detectat şi urma să de plasma putea fi urmarita inapoi până ar fi disparut. Şi deoarece zborul lor fusese drept ca o sageata de cand atinsesera viteza apropiata de cea a luminii, tot ce ar fi avut de facut extraterestri pentru a gasi lumea casa a umanitatii era să se mentina pe o traiectorie dreapta pe directia marcata de emisiile de plasma ale navei Herodotus, chiar şi dupa ce urma ar fi secat.

Ar fi fost mult mai folositor să încetineasca şi să opreasca, nu să coteasca, astfel incat să

descopere cat mai multe posibil despre aceasta nava extraterestra şi locuitorii ei. Folosind ansiblul, ei puteau raporta orice farama de informatie ar fi descoperit – până în apropierea momentului cand strainii îi vor distruge. Rasa umana va avea timp să faca toate pregatirile necesare posibile pentru a intalni acesti extraterestri, cand ei vor urmari urma lui Herodotus până

inapoi pe Pamant.

Si îi vor da Sergentului ceva util să îşi ocupe timpul în loc să comploteze cum să îşi ucida tatal –

sau orice alt inamic ar avea azi.

Carlotta trimise un semnal la Ender şi la Sergent. Veniti cu mine să vorbim cu Uriaşul. A aparut ceva important. Apoi ea copie hartile potrivite şi rapoartele la holotopul Uriaşului.

CAPITOLUL 5

“Bineinteles ca ne vom opri şi vom incerca să comunicam cu ei,” spuse Cincinnatus. “Nu avem alta alegerere. Putem lasa o amenintare potentiala în urma noastra fara să o investigam.”

Ceilalti incuvintara aprobator din cap. Un grup de oameni aşa sclipitor nu mai discuta atunci cand optiunile sunt evidente.

“Nu este nici un motiv ca Ender să nu mai lucreze în problemele genetice,” spuse Uriaşul.

Urmarim o cale interesanta ce implica latenta bacteriilor. Carlotta se poate descurca cu decelerarea navei, apropiere şi comunicatii.”

Cincinnatus simtea deznadejdea să obisnuita. Ca de obicei nimeni nu se putea gandi să îi dea şi lui ceva de facut.

Carlottei, binecuvantata mica inimioara, i se facu mila de el. El ura asta. Nu avea nevoie să îşi vada rusinea pusa în cuvinte. “Dar Sergentul?”

Uriaşul se uita la ea de parca ar fi fost idioata. “El se va ocupa de inarmare navei Hrodotus astfel incat să fim gata să transformam aceasta nava extraterestra în praf daca apare aceasta nevoie.”

Chiar asa. Pentru prima data în viata sa, Cincinnatus conta. Uriaşul avea o folosinta pentru el.

Ender era sceptic, bineinteles. “Noi nu vrem să mergem în salve de tun.”

Uriaşul suspina, şi acum Ender luase fata de-tipul-esti-cu-adevarat-zapacit. “Andrew, uneori cred ca uiti ca fiecare din voi este exact la fel de inteligent ca ceilalti. Cincinnatus nu va folosi orice arme impotriva unui inamic ale carui capabilitati nu le cunoastem. Şi chiar cand le vom cunoaste, nu va initia ostilitatile. Nu avem nevoie de un razboi. Ne trebuie o asigurare. Dar daca ei vor o lupta, trebuie să fim aşa de pregatiti incat doar o vasta superioritate tehnologica să ne poata omora sau captura.”

Cincinnatus nu avea de spus nimic. El avea o slujba. Una importanta. Şi mai mult decat atat, el avea increderea Uriaşului.

Destul de multa incredere incat în urmatoarele câteva saptamani, Uriaşul studie toate propunerile lui Cincinnatus si, cu câteva indicatii şi sugestii le aproba. Carlotta îl ajuta să instaleze un camp M.D. la scara mica în fata Papusii, pentru a actiona ca o protectie şi ca o arma potentiala.

Cincinnatus indeplini în ore de munca delicata inarmarea micilor probe atmosferice, proiectindu-le să provoace diverse nivele de distrugere. Era vital să aiba un arsenal care putea raspunde la un nivel corespunzator. Distrugerea totala era cea mai puţin dorita optiune. Cat de multe rase extraterestre era probabil să intalneasca în aceasta calatorie? Ar fi fost foarte frumos să aiba ceva de studiat, chiar daca ar fi fost nevoiti să îi ucida pe toti. Transformarea extraterestrilor şi navei lor intr-un nor de atomi nediferentiati era doar ultima resursa la care vor apela.

Pentru Cincinnatus era clar o insarcinare aşa cum îşi dorise. Tu esti soldatul îi spusese Uriaşul.

Vei urma calea mea catre razboi. Am lasat deoparte viata mea militara; Ti-am dat-o tie.

Toata viata să Cincinnatus studiase razboiul fara incetare, totul despre razboi, de la armament la tactici, de la strategii la logistica. Fiecare perioada, fiecare batalie, fiecare general bun sau rau. El vazuse totul pri n lentila razboiului. Se pregatise singur ca să fie gata.

Si ce avusesera pentru el? Porecla “Sergent”, ca şi cum ar fi fost un simplu tablagiu, niciodata gata să fie un comandant.

Oricum acum amaraciunea pali repede, şi avea în fata revelatia ca tot ce simtea, zi dupa zi, era o teama din ce în ce mai mare. Nu, numai teama. O frica salbatica, asta era ce simtea, Toate studiile şi toate planurile sale militare erau teoaretice sau istorice. Lupta care urma era reala.

Incepuse să aiba cosmaruri. Furnici active apareua şi reapareau în mintea lui, intotdeauna rupind în bucati pe Ender , Carlotta sau pe Uriaş în timp ce acestia tipau “Sergentule! Salveaza-ma, Ajuta-ma, Sergentule! şi în cosmar el statea acolo cu arme puternice în mainile sale şi nu le putea tinti, nu putea trage, putea doar să stea şi să se uite cum familia să murea.

Toti trei dormeau impreuna spre laboratorul de sus, dar de cand au inceput cosmarurile Cincinnatus a inceput să doarma în Păpuşa, sau pe alte locuri de pe nava, unde se putea ghemui şi prinde câteva ore de somn inainte ca visele să inceapa.

Asta era situatia atunci cand ei au inceput să primeasca imagini de la micile drone pe care le trimisesera inaintea lui Herodotus. Cincinnatus era deja aşa de ingrozit incat abia putea să

respire. Nu putea să creada ca ceilalti nu observasera. Dar ei nu o facusera. Nu erau atenti la el în timp

ce discutau strategiile posibile. Şi atunci cand imaginile incepura să fie trimise inapoi iar dimensiunea exacta a giganticei nave le devenise clara, ei îşi aratara în mod deschis frica – rasete nervoase, glume jalnice, declaratii hotarate de infiorare şi frica. Iar Cincinnatus nu arata nimic şi ei continuara să se bazeze pe el.

Cel mai ciudat lucru era ca chiar şi atunic cand el fusese total consumat de propriile sale temeri, partea analitica a creierului lui Cincinnatus nu inghetase de tot.

“Nu vad nici un semn ca bau-bau ar fi urmarit dronele noastre,” spuse Cincinnatus. “De fapt nu vad nici un semn ca ei ar face orice fel de recunoastere asupra planetei, desi sunt pe o orbita geostationara în jurul ei.”

“Poate ca ei au instrumente care nu necesita patrunderea prin atmosfera,” spuse Carlotta. “Şi noi avem la urma urmei”

“Noi putem determina continutul de oxigen şi aşa stim ca este o lume dominata de plante,” spuse Cincinnatus. “Dar daca ne-am dori să ne stabilim aici am fi trimis drone pentru culege esantinoane biologice pentru a determina chimia vietii şi a vedea daca este compatibila cu noi.”

Urasul mormai un lung “UmmmmmmmmmmmmU şi spuse “Furnicile nu aveau nevoie să faca asta deoarece cand colonizau, ele aveau acesl gaz care spargea toate formele de viata intr-o mazga protoplasmica. Strategia lor era să curete fauna şi flora locala şi să o inlocuiasca cu flora care crestea foarte repede de pe planeta lor.”

“Deci atunci cand Furnicile au venit pe Pamant, ele nu au cercetat şi testat deloc?” intreba Carlotta.

“Nu, dupa cate stim noi,” spuse Cincinnatus. “Am trecut prin toate acestea în ultimele 2 luni.

Furnicile nu au facut nici unul dintre lucrurile la care ne-am fi asteptat. Acum intelegem de ce, dar la momentul acela nu aveam nici o idee care era misiunea lor.”

“Deci tu spui ca acesti extraterestri sunt ca furnicile?” intreba Carlotta.

“Nu,” spuse Cincinnatus. “Ce ma gandeam e ca aceasta nava nu e ca o nava a Furnicilor. Este chiar o nava apartinand Furnicilor.”

Carlotta şi Ender erau aşa surprinsi incat Ender rase iar Carlotta chiar scoase un huiduit batjocoritor. “Furnicile sunt toate moarte.”

“Are aerul unei nave a Furnicilor” Nici o atentie pentru proporti şi eleganta. Expeditia coloniala pe care au trimis-o spre pamant era un model nou. Mai mica şi mai oblica decat aceasta nava. De asemeni mai rapida. Nu aşa de aproape de viteza lumini ca Herodotus, dar suficient de aproape pentru a beneficia de beneficiile relativitatii. Dar la aceasta nava vedeti ceva ce ar putea face fata vitezelor relativiste?

Carlotta se imbujora. “Nu. Aceasta este o nava lenta.”

“Bine dar ce facem atunci? Daca chiar este o nava a Furnicilor nu o putem apela cu codul nostru de identificare,” spuse Charlotta.

“Cred ca nu avem alta alegere decat să trimitem un ambasador,” spuse Uriaşul. “Sau daca preferati o terminologie mai exacta: un spion.”

“Pe cine?” intreba Ender.

“Pai eu nu intru în Păpuşa,” spuse Uriaşul. “Asa ca cred ca trebuie să fie unul din voi.”

“Păpuşa nu se poate desprinde de Herodotus,” spuse Carlotta.

“Poate daca o instruiesc eu,” spuse Bean.

“Ma duc eu,” spuse Cincinnatus. “Sunt cel mai pregatit daca lucrurile merg rau şi sunt cel mai puţin important daca lucrurile devin chiar foarte urate.”

“Fa un cerc în jurul navei extraterestre şi vezi ce raspuns obtii,” spuse Uriaşul. “Aterizeaza apoi pe suprafata navei. Daca poti deschide o usa, deschide-o şi invita-te singur să faci o inspectie.

Iesi afara de acolo daca devine periculos. Arata le extraterestrilor forma corpului tau. Iesi afara de acolo daca pare periculos. Tot ce vei face e să deschizi o usa. Nu intra inauntru.”

“Nu o să intru inauntru,” spuse Cincinnatus.

“El va intra inauntru,” spuse Ender. “El practic trebuie să o faca. Doar vorbim despre Sergent.”

CAPITOLUL 6

Ender stia ca Sergentul pilota Păpuşa în jurul navei extraterestre. Pentru o vreme chiar îşi pastrase imaginea asta pe un mic colt al holoafisajului. Dar fuse distras de asta de modelele genetice care tocmai venisera de la o echipa de cercetare pe care o finantau prin una dintre fundatiile lor.

Nava extraterestra – interesant. Poate fi vital pentru supravietuirea rasei umane. Se intampla în lumea reala, deci orice greseala ar fi avut consecinte imediate şi ireversibile.

Dar ceea ce privea Ender era de asemena imediat. El se uita la esec şi moarte.

Pur şi simplu nu era nici o modalitate de a inversa cheia lui Anton din cauza careia Uriaşul şi copii sai cresteau incontinuu intr-un ritm constant de-a loungul intregii lor vieti, fara insa să

inverseze şi procesul care permitea formarea continua de noi celule neurale şi le structura intr-un ritm accelerat.

Chiar daca ei ar fi gasit un mecansim care să schimbe simultan moleculele genetice din fiecare celula a corpului lor – lucru care era destul de improbabil -- nu fara distrugeri şi pierderi – nu ar fi nici o schimbare majora în ADN-ul lor care să le opreasca gigantismul fara ai transforma simultan în idioti.

Nu idioti. Normali. Dar asta era o varianta insuportabila. Intoarcerea cheii lui Anton fuses punctul din

experimet care crease Uriaşul şi fraţii sai ucisi în laboratorul ilegal al lui Voinescu cu 22 de ani în urma.

Dar nu puteai intoarce intr-un sens sau altul doar o portiune din cheia lui Anton. Segmentele de proteine care realizau aceste functii importante (crestere şi inteligenta) nu puteau fi separate.

Ender schimba imaginile afisate şi acum se vedea Păpuşa atasata la suprafata navei extraterestre în apropierea a ceea ce părea a fi un punct de acces. Ender mari imaginea de acolo şi acum drona suspendata arata cum Sergentul iesea din Păpuşa intr-un costum presurizat. El adera la suprafata mai degrabă folosind magmetii decat mini-gravitorul de la bordul Papusii, deoarece ei nu doreau să riste să perturbe gravitatia de pe cealalta parte a navei extraterestre – cine stie ce distrugeri sau haos ar fi putut provoca. Era dificil să lucrezi folosind magnetii şi să te misti usor şi greoi, dar ei nu provocau nici o distrugere.

Nu te obosi să fii aşa precaut Sergentule, dori Ender să spuna. Daca iti pierzi viata acum nu va fi o mare pierdere. Oricum nu ar fi ca şi cum ai mai avea o viata intreaga în fata ta. Carlotta localizase usa. Păpuşa se apropiase de ea.

“Sa bat la usa?” intreba Sergentul. “Se deschide doar din interior.”

“Exista vreun fel de tastatura sau cititor de palma?” intreba Carlotta.

“Daca sunt Furnici, nu ar avea nevoie de una,” spuse Ender. “Regina Stupului ar sti ca ei ar dori să intre şi ar face ca alt lucrator să le deschida din interior.”

Daca as rupe etansarea, as putea provoca serioase distrugeri inauntru,” spuse Sergentul.

“Ar fi o proiectare proasta daca nu ar avea o ecluza depresurizatoare,” spuse Carlotta.

“Usa dinauntru ar putea fi deschisa,” spuse Sergentul. “Nu stim ce ar putea fi în interior.”

“Acolo pot fi 50 de soldati inarmati din greu asteptind să te arunce în aer cand vei deschide usa,”

spuse Ender.

Dar Sergentul deja luase o bara parghie din dulapul exterior de scule al Papusii. “Este o oarecare flexibilitate aici, dar cred ca usa nu mai este prinsa în balamale. Cred ca gliseaza.”

Ender rase. “Chiar asa, voi doi. Ganditi ca o Furnica! Ai incercat să deschizi usa ca şi cum ar fi fost proiectata pentru ca un om să treaca prin ea. Tunelurile Furnicilor sunt mici de inaltime şi largi.”

Sergentul bogadani câteva cuvinte neplacute şi apoi incepu să rearanjeze Păpuşa pentru a trage usa în directia pe care Furnicile ar considera-o ca fiind jos.

Glisarea era lenta impotriva masinariilor interioare care o franau, dar se deschise. Exista un compartiment depresurizator şi o usa interioara. Sergentul inchise usa exterioara şi o deschise pe cea interioara.

Vizualizatorul de pe casca Sergentului nu arata aproape nimic chiar cand Carlotta mari imaginea

astfel incat să umple tot holoecranul.

“Aprinde o lumina,” spuse Ender.

“Lumina inainte,” spuse Sergentul cu o voce ce părea enervata. Ce i-o place lui Ender să faca observatii evidente? Bietul baiat.

Vizualizatorul arata acum un tunel cu o inaltime mica, cu alte tuneluri bifurcandu-se în 2

directii.

“Nu e nimeni acolo să te salute,” spuse Carlotta. “Sunt toate moarte.”

“Sau poate ca întind o capcana,” spuse Ender. “Du-te inainte şi vezi.”

Sergentul reactiona la batjocura lui Ender acoperind vizualizatorul.

“Hei!” protest Carlotta.

“Te-am avertizat Ender,” spuse Uriaşul.

“De ce ma pedepseste pe mine?” reclama Carlotta.

“Haide,” spuse Ender. “Sunt moarte, nu e nici un pericol.”

“Gresit,” spuse Uriaşul.

Afisajul reveni la viata. Era evident ca Sergentul luneca prin tunelul pitic. Era totusi suficient de inalt astfel incat Sergentul să stea în picioare.

“A fost o miscare acum un moment,” spuse Uriaşul. “Atunci cand imi iroseai timpul cu purtarea ta imatura.”

“Purtarea imatura a lui Ender” spuse Carlotta.

“La care tu te-ai potrivit,” spuse Uriaşul. “Sergentul e intr-un loc periculos şi voi imi irositi...”

Pe afisaj aparu miscare. Multa miscare. O duzina de mici creaturi aparura din tunelurile laterale şi se duceau glont spre Sergent.

“Iesi de acolo,” spuse Uriaşul.

De indata afisajul se zgaltai şi se invarti ametitor în timp ce Sergentul se arunca cu picioarele inainte inapoi în ecluza de depresurizare.

Usa ecluzei de depresurizare era pe jumatate inchisa cand doua din micile creaturi se lansara prin usa. Una se duse pe corpul Sergentului şi una pe casca sa. Îi blocara cel puţin una din lentilele vizualizatorului astfel incat imaginea îşi pierduse din adancime şi devenise plata.

“Deschide camera depresurizatoare,” tipa Carlotta. Sergentul avea se pare prezenta de spirit să îşi

aminteasca unde era manerul care controla usa exterioara.

“Prinde unul şi tine-l bine,” spuse Ender.

“Esti un indian Marubo rece şi fara inima,” spuse neadmirativ Carlotta. Dar era lucrul corect de facut şi amandoi stiau asta.

Creatura care blocase partial vizualizatorul castii explodase în spatiu.

“O am pe cea de pe corpul meu,” spuse Sergentul. “Incearca să ma manance prin costum.”

“Scapa de ea,” spuse repede Uriaşul.

“Nu acum o tin de spate, departe de mine. Doar se zvarcoleste acum. Nu mai e constienta.”

“De unde stii?” intreba Uriaşul.

“Fiindca este proasta,” spuse Sergentul. “Rapida, dar tampita, probabil ca un crab.”

“Du-te inapoi pe Păpuşa,” spuse Uriaşul.

“Este o fiinta care respira aer,” spuse Sergentul. “Sau poate ca îi place presiunea atmosferica, deoarece a incetat să se mai zbata.”

“Carne inghetata,” spuse Ender. Un mod bun de a strange specimene. Cu exceptia distrugerii fiecarei celule din corpul lor.”

“Tot vom fi capabili să spunem o multime de lucruri despre ea,” spuse Carlotta. “Cand el va veni inapoi aici.”

“Vrei să zici ca vi fi în stare să spun o multime de lucruri despre ea,” rosti Ender.

“Ai de gand să pastrezi secret fata de noi ceea ce descoperi?” intreba Sergentul. “Sau vom sti toti.”

“E doar un copil neastamparat,” spuse Carlotta. “Nu stiu se a intrat în el.”

“E gelos pentru ca deodata am ceva important de facut,” zise Sergentul.

Cuvintele piscara, pentru ca erau un pic cam adevarate.

“Mi se pare mie,” zise Ender “ca e ca şi cum sobolanii au preluat controlul navei.”

“Oh asta este prea mult,” spuse Carlotta ridicindu-se şi infruntindu-l pe Ender cu furie.

“Sergentul si-a riscat viata în timp ce tu stateai foarte comod pe scaun şi .... “

“Carlotta stai jos,” se auzi vocea Uriaşului, prin interfon de aceasta data, în loc să vina prin calculator. “Ender nu vorbea de nava noastra.”

Carlotta intelese instantaneu. “Asadar crezi ca creatura pe care a prins-o Sergentul este doar un ...

parazit?"

"Poate ca a avut alte functii inainte," zise Ender "sau nu ar fi avut ce să caute pe nava extraterestrilor. Dar acum sunt paraziti."

"Sergentul va veni inapoi intr-un minut şi vom putea lua creatura deoparte şi să o analizam," zise Uriaşul. "Şi tineti minte asta va rog: cineva sau ceva de pe aceasta nava a parcat pe o orbita geostationara. Pana nu vom sti cine sau ce a facut asta nu vom avea nici o idee ce fel de pericol să oportunitate avem aici."

Donati 2% din impozitul anual pe venit fundatiei "Salavati Copii". Nu costa nimic. Pentru copii nostri!

CAPITOLUL 7

In timp ce Ender analiza corpul pe jumatate explodat al sobolanului –crab extraterestru, Carlotta şi Cincinnatus repetara calatoria catre nava extraterestra în Păpuşa. Ei nu se intoarsera la cabina depresurizatoare. În loc de asta, cu Sergentul pregatit să o apere în cazul în care nava ar fi inceput să incerce să se apere şi să le respinga micuta lor invazie, Carlotta deschise toate trapele de mentenanta şi lua masuri şi trasa schitele ale cablajelor şi facu orice alte sarcini inginersti erau în puterea ei pentru a determina cum functioneaza nava şi daca este posibil să îşi faca o idee despre ce ar putea să îi astepte inauntrul ei.

Ambele priecte au avut rezultate fascinante; Bean îi verifica pe toti cam din ora în ora, şi tinea canalele audio deschise astfel incat daca ei spuneau ceva el să poata raspunde, astfel incat ei să

gandeasca ca el se uita peste umerii lor la ce fac.

Cu toate acestea nu o facea. El avea propriul să u proiect. El folosea instrumentele lui Herodotus şi dronele pentru a examina planeta pe care o orbitau.

Dupa 2 zile de studiu Ender avu raportul gata şi la fel şi Carlotta şi Sergentul. Ei se stransera în depozitul cargo al navei pentru a i le arata şi a i le spune.

Incepu Ender.

"Acesta e o nava a Furnicilor," zise el. Proteinele din sobo-crab sunt setul complet din lumea Furnicilor, fara nici o lipsa.

"Dar acum apare ciudatenia. ADN-ul lui este aproape identic cu genomul Furnicilor aşa cum a fost el adunat şi inregistrat din multele cadavre ale acestora de dupa razboi. Sunt câteva diferente cheie dar ele sunt localizate astfel incat Furnicile sau indreptat spre un fel de neonitate perversa (nota traducatorului: neotenie = dezvoltare somatica şi psihologica a unui organism încetinita sau amanata). Acesti sobo-crabi par să fie un regres deliberat la un stadiu anterior din evolutia Furnicilor, cu acesti clesti salbatici altoiti şi o carapace dura care este doar reziduala la Furnicile adulte."

Carlotta şi Sergentul intelesera explicatiile indata. "Asadar Reginele de Stup îşi poate modifica propriile progenituri," spuse Sergentul. "Au decis ca cativa din copii lor să devina acesti mici monstri."

“Ma indoiesc ca s-au mai gandit la ei vreodata ca fiind copii lor,” spuse Carlotta. “Cand ai copii cu miile pariez ca Reginele de Stup nu aveau vreo neliniste sufleteasca să considere cativa din ei ca fiind animale.”

“Trebuia să existe un factor limitator a populatiei lor,” zise Sergentul. “Sau poate ca Regina Stupului care i-a creat aşa a intentionat sa-i faca. Poate nu era Regina de Stup a acestei colonii.

Poate ca au fost dezvoltati cu mult inaintea acestei calatorii şi apoi s-au reprodus natural.

Furnicile poate ca nici macar nu si-au reamintit ca acesti sobo-crabi au fost la inceput rudele lor.”

“Crezi ca sunt comestibili?” intreba Carlota. “Nu pentru noi, ci....”

“Sunt carnosi,” zise Ender. “Ai dreptate, asta poate fi masa pin viu.”

“Ce îi ucide?” intreba Sergentul.

“Orice. Carapacea lor nu îi protejeaza de nimic mai tare decat dintii unor animale mici. Ei se pot zdrobi unul pe altul şi pot fi terciuiti de o piatra de marimea pumnului. Aşa ca ne vei spune tu ce arme vom folosi pentru a-i tine în sah.”

Seregentul aproba. “Nu gloante, nu intr-o nava. Ma intreb daca nu i-am putea încetini cu un spray.”

“Ar trebui să am un specimen viu, ca să vad ce pot testa pe el,” spuse Ender. “Dar exista sedative care au fost folosite pe specimene din fauna lumii Furnicilor pe mai multe colonii din lume. As putea incropi un cocktail de sedative care nu au efect asupra oamenilor, ci doar asupra lor.”

“Nu vreau să merg să îi ucid pe toti în intregime,” zise Sergentul. “Acum ca stim ca sunt derivati din furnici, nu ar fi imposibil ca ei să fie de fapt cei care piloteaza nava.”

“Dar au creierul prea mic,” spuse Ender.

“Dar poate ca au ceva Regine,” zise Sergentul. “Sau un fel de minte colectiva care este mai inteligenta decat a indivizilor. Nu cred ca trebuie să mergem acolo şi să le macelarim. Stau şi ma gandesc la vechile actiuni ale Furnicilor din timpul curatarii Chinei, la pacla aceea abjecta care reducea vietuitoarele la balti şi gramezi de mazga protoplasmica.”

“Asadar să avem câteva sedative gata care pot fi eliberate ca o ceata,” spuse Bean. “Şi un plan de rezerva bun şi solid. Un spray acid de exemplu. Chiar daca sunt simtitori sau semiconstienti daca vin spre noi să ne ucida îi vom lovi primi şi îi vom lasa morti.”

“Carlotta,” zise el. “Ce stim despre nava lor?”

“E în mod sigur technologie veche. Şi este fara discutie tehnologia Furnicilor dar o grozava categorie semnificativa de codare. Multe motoare mici, şi de aceea au nevoie să aiba toate aceste trape de mentenanta. Desigur ei au trebuit să elimine o multime din aceste chepenguri la versiunile ulterioare de nave, atunci cand au facut saltul la viteze relativiste. Acest model nu le atinge deloc. Cred ca au construit nava în spatiu prin atasarea tuturor componentelor la un asteroid pe care l-au sculptat în forma pe care o cautau. Probabil ca cel mai mult metal din carcasa şi din grinzile şi stalpii navei a

provenit din fier şi nichel şi alte metale de pe asteroid.

Acest metal nu este aliajul impermeabil pe care îl foloseau la navele care au invadat Pamantul în anii 2100.”

“Nu aveau inca nevoie de el,” spuse Sergentul. “La doar 10% din viteza luminii.”

“Aceasta arca arata ca Furnicile si-au trimis navele coloniale în spatiu fara vre-o aparare contra vreunui atac, doar cu un blindaj primitiv impotriva coliziunilor în fata. Furnicile s-au transformat intr-un adversar devastator în razboi, dar razboiul în mod sigur nu a fost în intentia lor cand au sosit pe Pamant.

“Bine de stiut,” spuse Bean. “Din fericire acest argument nu mai are nici o importanta deja. Ce altceva?”

“Stalpii uriasi sunt structurali – intreaga tarie a navei se ridica vertical peste stanca asteroidului ca un zgarie-nor. Dar sunt de asemenea şi cavitati în stanca. Motoare de racheta şi de asemenea transporta combustibil. Neradioactiv, o multime de urme de carbon. Trebuie să fie un combustibil foarte eficient, deoarece chiar daca stanca ar contine rezerve uriase de combustibil, nu e ca şi cum ar fi putut să duca acest lucru jos pe suprafata unei planete în scopul de a prelucra tipul de combustibil bazat pe carbon pe care îl folosesc.”

“Nu au nevoie de mult combustibil,” spuse Bean. Este o nava “de generatie” aşa incat nu au avut nevoie să accelereze mult. O ardere lenta până au atins viteza de croaziera şi apoi nimic până la decelerare.”

“Nici o sansa de a ghici cat de mult combustibil le-a ramas. Aceasta planeta poate fi ultima lor speranta, sau doar o vizita intamplatoare să vada daca o pot face. Masinaria pe care am vazut-o imbatranea dar lucreaza bine.”

“In varsta cam de o mie de ani?” intreba Bean.

“Nu, mai degrabă de câteva sute de ani. Cred ca totul a fost reinlocuit din nou şi din nou în timpul calatoriei. O gramada de indicatii ca au existat o multime de interventii de service de-a lungul anilor. Dar nici una recenta.”

”Ati facut cu totii o treaba buna,” spuse Bean. “Stiu ca sunt şi mai multe în rapoartele voastre şi am explorat atent datele pe care le-ati colectat. Cred ca avem toate informatiile pe care le puteam lua din exterior, şi din ghemotoacele de rab pe care Sergentul le-a adus inapoi.”

“Rab,” spuse Sergentul chicotind un pic. “Sobo-crab.” (Nota traducatorului: Joc de cuvinte în Engleza: Rat=sobolan, Crab=crab)

“Jumatate de iepure,” spuse Carlotta. (Nota traducatorului: Joc de cuvinte în Engleza: Rabbit=iepure)

“Rab să fie,” spuse Ender. “Pana cand ne vor spune ei cum îşi zic.”

“Acum cand va veti duce inauntru,” zise Bean, “trebuie să va amintiti ca toate formele de viata bazate pe Furnici poseda probabil în oarecare masura comunicatia mentala. Chiar daca este doar o

impartasire de impulsuri, dorinte şi avertizari, ei îşi pot spune unul altuia ceea ce trebuie să stie.

Aşa ca daca unul dintre rabi va obsearva, toti vor sti ca sunteti acolo. Ei pot fi suficient de destepti să organizeze ambuscade. Trebuie să fiti vigilenti. Şi daca devine periculos să iesiti afara. Nu sunteti inlocuibili. M-ati inteles?”

Sergentul aproba, Carlotta inghiti în sec, iar Ender părea plictisit.

“Ender,” zise Bean, “mi se pare ca te gandesti ca nu te duci inauntru cu ceilalti.”

Aceasta îl trezi. “Eu?”

“Toti trei,” spuse Bean. “As merge şi eu, dar imi cunoasteti limitarile.”

“Dar eu sunt tipul de la Biologie,” spuse Ender.

“Tocmai de aceea trebuie să te duci tu,” spuse Bean. “Trei pentru aparare este oricum minimul, dar daca tot esti acolo, poti invata lucruri la fata locului, decat să astepti să iti fie aduse inapoi aici pentru studiu.”

”Dar nu sunt – nu sunt antrenat pentru asta –“

Sergentul se uita la el cu dispret. “Te gandesti ca esti pe cale să iti murdaresti mainile.”

“Am fost cu mainile până la coate în sange de sobo-crab,” zise Ender.

“El nu a vrut să spuna literal murdar,” zise Carlotta. “Tu gandesti ca noi suntem inlocuibili iar tu esti cel de neinlocuit.”

“Nimeni nu este inlouibil,” replica Ender. “Nu prea o să fiu de ajutor.”

“M-ai batut,” spuse Sergentul sec. “Nu pretinde ca esti neajutorat.”

“E speriat,” spuse Bean. “Asta e tot.”

“Nu sunt un las,” zise rece Ender.

“Toti suntem speriati,” spuse Carlotta.

“Ingroziti,” zise Sergentul. Cand bastarzi aia de rabi sau suit pe mine, m-am cacat în costumul meu presurizat. Nimeni cu mintea intreaga nu ar fi speriat să intre intr-un teritoriu necunoscut şi să infrunte inamici rapizi şi alti dusmani de care nici nu stii ca sunt acolo.”

“Şi atunci de ce o facem?” intreba Ender. “Nava este moarta, nu ne va putea urmari dara inapoi până pe Pamant. Rasa umana nu este în pericol. să dam doar raportul şi să ne vedem de drum.”

Ceilalti nici macar nu se obosira să raspunda la o intrebare aşa ridicola.

nostri!

CAPITOLUL 8

“Cred ca suntem gata, Tata,” spuse Cincinnatus.

Vocea Uriaşului veni inapoi prin difuzoarele cabinei. “Legati-va cu centura de zid. Nu vreau să

imi fac griji ca v-as putea izbi cat colo în timp ce fac manevre.”

“Asadar planuiesti să ne arati ce mai super .pilot esti?” intreba Ender. Cincinnatus se asigura ei toti erau aplecati în partea opusa peretelui cabinei, în timp clestii de prindere atasati de curelele din perete îi tineau ferm.

Vehicolul era destinat să transporte marfuri – nu erau scaune. Pereti erau proiectati să fixeze orice ar fi fost plasat langa perete: oameni sau marfa.

“Eh,” zise Uriaşul. A trecut ceva timp de cand am avut ultima oara ocazia să pilotez o masina aşa draguta ca Ogarul.

Dupa experienta cu izbiturile şi cucuiele pe care le avea dupa ce mersese cu Păpuşa, Cincinnatus a fost impresionat corespunzator de aptitudinile de pilot ale Uriaşului. Ogarul se detasa şi pluti liber deasupra lui Herodotus dupa care brusc se mişca inainte. O parabola lina, o minune de eficienta, şi ei erau deja pozitionati deasupra ecluzei de depresurizare inca deschisa a arcei.

Din burta Javrei se extinse un tub automodelat care crea o etansare pe suprafata arcei, inconjurind complet usa cabinei de depresurizare.

Ei simtira rafala brusca ce aparu cand aerul din Ogar fu introdus în tub şi în ecluza de depresurizare deschisa.

“Suntem conectati,” spuse Uriaşul. “Cand veti deschide usa interioara a ecluzei de depresurizare comanda trece la Cincinnatus.”

Carlotta cobora mai inainte pe tub şi se asigura ca usa exterioara a ecluzei de depresurizare se putea inchide în urma lor în cazul în care un accident ar fi detasat tubul de pe suprafata arcei. Ea inchise şi redeschise usa de 2 ori. Apoi îi chema pe ceilalti. Cincinnatus şi Ender coborara pe tub în ecluza de depresurizare, transportind cu ei armele automate cu pachetele de sprayuri în spate şi cu duzele de pulverizare ale acestora atasate la incheietura maini.

Cincinnatus porni afisajul de pe casca şi dupa o secunda de recunoastere calculatorul castii incepu să afiseze şi să eticheteze toate trasaturile cheie ale ecluzei de depresurizare. Asta era partea usoara – Carlotta deja programase toate informatiile de la prima incursiune a lui Cncinnatus. Pe masura ce vor patrunde mai adanc în arca Carlotta va eticheta oral orice va vedea ea şi va considera ca trebuie etichetat, astfel incat castile să poata crea harti din zbor, şi ei vor vedea aceleaşi nume pentru toate.

Cincinnatus se plasa în fata usii de intrare în ecluza depresurizatoare. Se aştepta pe jumatate ca vreo 2 duzinin de rabi să fie pozitionati de jur imprejurul usii, asteptind să se napusteasca în momentul deschiderii usii. Asta era ce ar fi facut el daca ar fi fost insarcinat cu apararea arcei.

Usa se deschise prin glisare.

Nu mişca nimic.

Cincinnatus aluneca în coridor orientandu-se ca să stea drept în spatiul ingust.

“Precedenta intrare a fost la amiaza Furnicilor, iar acum ar fi în miezul noptii.”

“Daca ei sunt nocturni atunci acum este zi pentru ei, deci nici uncastig,” sopti Ender.

“Daca se hranesc la crepuscul atunci acum este dimineata pentru ei,” spuse Cincinnatus. “Şi noi suntem congelati.”

“Inca nu îi vad,” spuse Carlotta.

Ei trecura pe sub 2 pasaje ascendente iar Carlotta nu le spusese să se duca sus până cand ei nu ajunsera la o deschidere larga în stanga unde ea zise: “Asta e una dintre coloanele montante.”

“Nu sunt tuburi de rachete în interior astora?” intreba Cincinnatus.

“Dar toate controalele se inalta intre coloanele montante şi carcasa,” spuse Carlotta. “Haideti macar să aruncam o privire.”

Pasajul era etansat de coridorul perimetral – un sigiliu ermetic la aer, astfel incat o bresa în carcasa să nu suga aerul din pasajele care se intindeau pe lungimea navei. Se deschideau cu un maner ca cel din ecluza.

Inauntru era un spatiu în forma de semiluna. Cadavrele deshidratate a 4 Furnici lucratoare erau aruncate ca niste papusi rupte, unele din membrele lor fiind rupte şi imprastiate aleator.

Cincinnatus nu îşi putu stapani un recul momentan.

“Nu cred ca au murit aici,” zise Ender aproape imediat. “Au fost probabil azvarlite aici de decelerarea arcei atunci cand nava s-a apropiat de planeta. Erau deja complet deshidratate până

în acel moment – toate aceste sparturi sunt recente iar ele sunt moarte de un secol.”

“Asadar au murit atunci cand Regina Stupului a murit,” zise Cincinnatus.

“Credibil,” spuse Ender. “Asta este ceea ce fac Furnicile.”

“Rabii nu le-au mancat,” zise Carlotta.

“Prespun ca nu stiu să deschida usile din manere,” spuse Cincinnatus.

“Nu sunt suficient de inteligente ca inteleaga functionarea lor,” spuse Ender. “Nu sunt suficient de puternice şi indemanatice.”

Intreaga lungime a acestui pasaj cu coloane montante fusese aparent inchisa pentru rabi. În calea lor

nu mai intalnira alte cadavre şi nici dusmani. Dar cand iesira afara din acest coridor cu coloane montante în alt cordior perimetral gasira o alta poveste. Aerul era plin de resturi plutind ca firele de praf intr-o raza de lumina. Le lua un moment ca să determine ca acestea erau parti din corpuri. Senzorul de caldura al castii purtate de Cincinnatus arata ca acolo puteau fi creaturi vii, dupa curba coridorului, în ambele directii ale acestuia, dar nici una nu era în raza vizuala.

Ender traversa trecerea şi incepu să culeaga piesele din aer pentru a le examina.

“Bucati de corpuri de rabi dar şi bucati din alte forme de viata. Aripi ca de insecte. Chiar unele mari. Multe mici elemente de schelete şi piele pe care nu le recunosc.”

“Ender, stai pe aproape; Carlotta poti sa-l priponesti astfel incat sa-l prinzi cu cureaua? Nu doresc să avem brese deschise.”

El stia ca Carlotta se va supune agatind o franghie de 3 metri lungime de la centura ei la cea a lui Ender. El nu avu nici o clipa să verifice deoarece rabi veneau acum iute ca fulgerul printre resturi, ricosind din zid în tavan, din tavan în podea, din podea în zid şi difuzind o furtuna cu grindina formata din oase, cochilii, aripi şi bucati de piele în timp ce veneau. Era ca un grup de tornade gemene interconectate ce soseau pe coridor.

Sus pe coridor. Toti deodata. Cincinnatus intelese acum cat de folositoare putea fi doctrina lui Ender Wiggin: “poarta inamicului e jos.” Cincinnatus se sprijini cu spatele sau pe un zid al coridorului în timp ce incorda picioarele impotriva celuilalt zid, în cel mai ingust mod cu putinta, şi trase cu sprayul în jos intre picioare.

Sprayul, daca era facut să lucreze impotriva rabilor ar fi trebuit să fie foarte rapid. Iesea afară din duze intr-o ceata fina de aerosoli, dar cu o aşa viteza incat umplu coridorul inca cel puţin 10

metri în fata. Mirosul era foarte slab.

Bineinteles, ceata sedativa nu a facut nimic ca să încetinesca progresul cu care inaintau rabi.

Cincinnatus îşi puse arma automata în pozitie de tragere deindata, tintind în jos intre picioarele sale, şi asteptind să vada care era starea rabilor atunci cand vor ajunge.

Inca se mai izbeau de pereti dar acum putea vedea ca nu mai este o miscare controlata. În loc ca să aterizeze intotdeauna pe picioare indiferent de care parte a corpurilor s-ar fi lovit de perete, acum faceau salturi mortale fara cap şi coada în loc să aiba falca şi clesti în fata.

“Sprayul functioneaza,” spuse Cincinnatus.

El se reorienta astfel incat să poata merge pe coridor din nou. Rabi drogati din directia lui Ender îl lovira puternic în spate în timp ca alti rabi drogati îl lovira din fata. Costumul absorbi o mare parte din soc dar nu în intregime. Nu suficient. Fura câteva julituri iar cand ei lovira geamul castii lui Cincinnatus impactul îi balansa capul în spate. Cincinnatus se muta în fata brusc tragind cate un jet scurt de spray aproximativ la fiecare 10 metri. Ender nu tragea de loc, ei se miscau în spatele resturilor de spray lasate de Cincinnatus, ramanindu-i lui Ender incarcatura originala de spray ca să le pazeasca spatele.

Cincinnatus pasi catre o usa ermetica larga din dreapta sa, ce părea a duce catre centrul arcei. El facuse un pariu în mintea să ca fata ar fi ales aceasta usa deoarece era inchisa şi de aceea posibil libera de rabi. Destul de sigura Carlotta actiona manerul şi deschise usa şi intr-adevar nu erau resturi inauntru, chiar daca o cantitate importanta din ele impreuna cu ceata sprayului incepusera să intre prin usa deschisa.

Cincinnatus îl vazu pe Ender trecind prin usa şi pe Carlotta inchizind-o în urma lor. Cantitatea de resturi ce patrunsese era mica. Cincinnatus conducea intr-un pas sprinten inaintarea pe coridor.

Dupa ce parcursera o distanta mica coridorul se deschise intr-o camera uriasa ca un sandvis.

Cincinnatus îşi forta mintea pentru a se reorienta la modul în care Furnicile ar fi privit camera.

Spatiul dintre podea şi tavan nu avea mai mult de un metru dar ambele suprafete erau ondulate.

Şi ambele suprafete erau presarate cu scobituri. Scobituri adanci.

“Zona de dormitoare,” ghici Carlotta.

Ea trebuia să aiba dreptate. Fiecare scobitura era suficient de adanca pentru ca o Furnica lucratoare să se tarasca la culcare. Suprafetele moi, organice le protejau de stresul acceleratiei.

Cincinnatus intinse o mana inauntru şi apasa. Se rupse. Odata poate ce fusesera elastice dar acum erau uscate. Probabil ca Furnicile îşi umezeau propriul dormitor cand dormeau pentru a-l mentine maleabil. Dar acum zidurile se faramitau în fulgi cand erau apasate. Unele din dormitoare aveau cadavre de furnici în ele. Majoritatea erau goale.

Se gasira apoi intr-un coridor lung ce ducea în directia axei navei. De aceasta data tubul avea sine pe cea ce Furnicile considerau a fi podeaua şi tavanul. Avea sens – un vagonet cu roti nu ar fi stat pe sine doar pe podeaua ce ar fi mers de-a lungul coridorului. Ceva fusese remorcat pe aceste sine – şi asta în mod regulat. Cincinnatus vazu ca sinele de metal erau lucioase ca dupa o folosire constanta.

“Trenul inca merge,” spuse Carlotta.

Ca la o replica de teatru, Ender avertiza din spate. “Inghesuiti-va în colturi, acum vine trenul.”

Cincinnatus se arunca pe “podeaua” pe care mersese şi se intinse în afara sinelor. câteva momente mai tarziu un vagonet motorizat se deplasa de-a lungul sinelor barele sale tensionate tinind rotile pe ambele seturi de sine. Corpul vagonetului era asemanator unei colivii de pasari facute din fire metalice, bombata cu un anume fel de material organic. Plante? Nu, ele erau rasucite apasand în barele metalice subtiri ale coliviei. Dar nimic nu iesea afara din colivie.

Nu erau rabi, nici nu semanau cu ei. Acestea erau creaturi cu corpul moale, mai degrabă ca melcii, dar cu corpuri mai largi şi un fel de par. Sau cilia. Omizi? Analogiile cu fauna pamantului ar fi probabil neproductive şi ar conduce la intelesuri gresite. Oricum, ocupatia lui Ender.

Cincinnatus urmari trenul dar nu incerca să tina pasul cu el. Oricum obiectul era automat.

Intrebarea era daca mergea în bucla sau daca se va intoarce pe aceeasi cale pentru o noua incarcatura.

Nu se intoarse inapoi, şi dupa un timp Cincinnatus ajunse la un loc în care sinele se curbau în interior catre centru. Cincinnatus ramase desigur pe calea sinelor şi ajunse la spatele vagonetului motorizat care se oprise exact deasupra unei deschizaturi. Un miros bolnavicios venea din spatiul unde era deschizatura în tunel.

Prin barele metalice ale custii vagonetului Cincinnatus putea vedea ca ceva curata cusca.

Era un rab.

Dar nu manca nimic, doar razuia ramasitele melcilor agatatori. Apoi deschiderea se inchise, tubul deveni din nou intunecat cu exceptia luminii de pe casca lui Cincinnatus, iar vagonetul se deplasa în aceeasi directie în loc să o ia inapoi. Asadar era o bucla. Iar incarcatura fusese livrata.

Cincinnatus îi stranse pe toti în jurul locului unde fusese deschizatura. Nu era nici un maner vizibil care să deschida usa.

“Şi acum Carlotta?” intreba Cincinnatus. “Acolo era cel puţin un rab pe partea cealalta dar nu manca melci, doar îi tragea afara.

“Arata ca şi cum ar fi fost proiectata pentru clesti lor apucatori?” inreba Ender.

“Nu e grija noastra acum, dar .... da,” raspunse Cincinnatus. “Ar fi putut fi aceasta sarcina pentru care au fost proiectati rabi.”

“Intre timp,” zise Carlotta “cred ca putem simula semnalul care spune sistemului automat ca un vagonet e aici, aşa ca usa se va deschide. E mecanic. Priviti, roata trece peste o pedala iar presiunea activeaza un comutator.” Ea se uita la Cincinnatus. “Sunteti pregatiti să deschid?”

“Ceata să fie gata,” spuse Cincinnatus catre Ender. Ei pregatira duzele în pozitiile în care puteau pulveriza în intreaga deschizatura. “Te avertizez, aici pute,” zise Cincinnatus. “Acum Carlotta.”

Usa se deschise.

Putoarea îi lovi imediat şi deveni şi mai rea cand intrara în camera care era umeda şi calda.

O jumatate de duzina de rabi erau stransi în apropiere, dar acestia erau ocupati să pasca melcii de-a lungul unei rampe metalice care curgea încetisor de sus. Unul din ei îl observa pe Cincinnatus şi se intoarse să îl priveasca, dar nu sari la atac. Din contra se dădu inapoi şi lovi usor cricul care inchise usa din nou. Dar deja acum Carlotta, Ender şi Cincinnatus erau cu toti inauntru.

Nu, nu camera. Pestera. Spre deosebire de dormitorul comun al furinicilor lucratoare acest spatiu avea tavanele mult mai sus, la cativa metri inaltime, probabil 5. Iar urcind catre tavan sau coborand catre el ca stalactitele sau stalagmitele era foarte mult material organic, care acum era spongios şi elastic, iar adanciturile erau mult mai inguste.

Rabi impingeau melci în sus pe rampa catre centrul pesterii. Acolo era o platforma cu o iluminare usoara tintita în mai multe directii. Intreaga camera era centrata pe acel loc.

Mirosul devenea şi mai rau cu cat se mutau mai departe pe rampa, dar incepusera să se obisnuiasca.

Castile incepusera să curete aerul din interior ceea ce ajuta un pic. Melcii erau prinsi de rampa iar rabi îi agatau la marginea rampei.

Magia îi prinse pe copii în picioare.

“E ca o sala a tronului,” spuse Carlotta.

“Acestea sunt camerele oalelor,’ zise Ender. “Aceasta este camera Reginei Stupului.”

Dar nu era nici un ou. Mai degrabă cu cat erau mai aproape de centru platformei cu atat camerele oualelor erau umplute cu o mazga maro cu dungi verzi. Putrefactie. Semnele descompunerii.

La capatul rampei melcii erau impinsi pe platforma. Dar deoarece era deja o gramada inalta de melci, cei mai multi din ei deja morti cei noi se rostogoleau pe laterala cazind în mizeria de sub rampa. Melci inotau ca tipari dar acolo nu aveau unde să se duca cu exceptia camerelor de oua pline de mazga.

“Ei o hranesc pe Regina,” spuse Ender, “doar ca ea nu este aici.”

Pana acum Cincinnatus atinsese platforma. El se balacea printre melcii dinspre centru. În punctul focal al razelor de lumina un zid jos impiedica orice melc să intre intr-un cerc cu diametru de 3

metri.

In interiorul acelui zid extinsa şi valurita peste mult mai mult material organic, era cadavrul gri uscat al unei creaturi inaripate care trebuia să fie cel puţin de marimea Uriaşului.

“Ea este chiar aici,” zise Cincinnatus. “Dar nu îi este foame.”

CAPITOLUL 9

Carlotta o ura pe Regina Stupului aşa moarta cum era. Abilitatea Reginei Stupului de a comunica mental aşa perfect cu fiicele sale insemna ca nu avea nevoie de orice alt sistem de comunicatii.

Regina Stupului putea pilota nava de oriunde. Pilotul putea fi de asemenea oriunde, fara a avea nevoie de vizualizatoare sau instrumente precise deoarece orice stia Regina Stupului de la oricare din fiicele ei era cunoscut de toate celelalte.

O facuse pe Carlotta să se simta un pic amarata faptul ca comunicatia dintre Regina Stupului şi fiicele ei era aşa de perfecta, incat nu trebuia să îşi scrie, nu aveau nevoie de interfonie sau de radiouri, nu aveau nevoie nici macar de limbaj. Amintirile erau transferate perfect. Mama era prezenta în mintile copiilor ei intotdeauna.

In timp ce mama mea...

Carlotta era singura dintre copii care stia ca Mama nu le trimisese niciodata holograma mesaj pe care o derulasera din nou şi din nou.

Intrebarea îi aparuse aproape de la inceput. “De ce sunt hologramele aşa cu salturi? Intre fiecare

propozitie se decaleaza.”

Explicatia Uriaşului era perfect credibila. “Mamei tale nu îi place să tina discursuri sau să trimita mesaje. Ea intotdeauna se simte ca şi cum ar face constant greseli. Sunt sigur ca editat mesajul de sute de ori inainte să îl trimita.”

Ender se autocomplacu ca de obicei, acceptand explicatia complet. În mod natural Sergentul făcu remarci obraznice despre cat de draguta fusese ea, ca să se deranjeze aşa mult incat să le trimita exact un mesaj nenatural, supraeditat, în toti acesti ani de cand stia ca plecasera în aceasta calatorie.

Se pare ca doar Carlotta intelesese ca explicatia Uriaşului sunase a o poveste “asa a fost să fie”, destinata să respinga intrebarea unui copil fara să îi raspunda cu adevarat.

In mod evident hologramele fusese editate. De asemenea istorici şi biografii erau de acord ca Petra nu era făcuta pentru discursuri publice şi se ratrasese din viata pulblica dupa ce se casatorise cu Peter Hegemonul. Totusi era ceva gresit în explicatia Uriaşului şi Carlotta credea ca stie ce.

I se părea evident ca nu Mama ei editase mesajul şi ca o făcuse Uriaşul. Şi asta insemna ca undeva în calculatoarele navei tebuia să fie ceva copii, sau cel puţin o ciorna al mesajului original, netaiat. Uriaşul avea un motiv pentru care nu lasa copii să vada originalul. Foarte bine, cand Carlotta îl va gasi, îl va tine secret fata de ceilalti, daca va fi de acord ca Uriaşul avusese dreptate să editeze mesajul.

Dar asta nu o va opri pe ea să îl caute.

A fost cercetarea care a determinat-o pe Carlotta să devina aşa familiara cu calculatoarele de pe nava Herodotus şi apoi cu toate sistemele de operare ale calculatoarelor şi toate sistemele de inregistrare ale ansiblurilor din toate lumile. Pe aceasta cale ea devenise foarte familiarizata modul intern de functionare al navei intr-un fel pe care ceilalti nici macar nu îl incercasera, iar ea pretinsese ca scopul ei este să fie capabila să repare sau să inlocuiasca orice.

De fapt ea era în cautarea mesajului Mamei.

Si l-a gasit.

Cam cu un an în urma, ea gasise o ciorna intr-un back-up al unui back-up. Era un fragment al hologramelor familiare, iar piesa ce fusese pastrata în mod accidental dura doar doua secunde.

Dar una din acele secunde fusese omisa din mesajul pe care li-l aratase Uriaşul.

Exista o data asociata cu back-upul care fusese şi ea pastrata, care îi dăduse ei o limita bruta maxima de timp în care Uriaşul făcuse editarea;cel mai mic timp posibil era cel mai devreme moment cand Mama să putea să fi transmis un mesaj care să spuna ceea ce spusese – ca cei cinci frati ai lor, cei cinci copii normali ai lui Julian Delphinki şi Petra Arkanian, parasisera caminul parintesc şi îşi traiau viata de adulti.

Apoi incarca inregistrarile transmise în aceea perioada dintre ansibluurile dinspre Pamant şi un releu ansiblu de pe un satelit al lui Saturn care nu fusese aproape niciodata vizitat şi doar foarte rar folosit şi aici gasi ea intreaga transmisie originala de la Mama.

Mama nu trimisese niciodata mesajul.

In schimb era o parte a unui program de computer care manageria portofoliul de investitii al Uriaşului. Fusese deplasat printre rapoartele financiare cu observatia: “Articol colectat din computerul personal al Petrai Arknanian, în momentul stergerii.”

Si nu era nimic care să semene cu hologramele pe care le lipise Uriaşul impreuna. Fiecare moment al “mesajului de la Mama” era în transmisia aceea lunga, dar cea mai mare parte nu era deloc directionat catre copii. Cea mai mare parte era un monolog al Petrai suparat, trist, acuzator dar şi chinuit de dor şi iertator.

Incepuse ca o incercare de a trimite un mesaj primului sau sot, Bean. “Ma simt de parca as sta la mormantul tau, şi mi-as revedea toata viata de cand ai murit, incepea ea. “Cu exceptia faptului ca, spre deosebire de majoritatea vaduvelor eu stiu ca tu ma auzi în realitate şi chiar pot să iti spun cat de mult te urasc fiindca mi-ai furat cei trei copii şi ai fugit departe ca un las ce ai fost dintotdeauna.”

Da, ea era furioasa. Şi necinstita. Carlotta stia destule despre povestea reala, pentru a-si da seama ca Petra vorbea aşa doar din emotie. Ea era o femeie intre doua varste cand inregistrase, fusese sotia Hegemonului Peter deja de mult timp. Totusi cuvintele sale catre Bean sunau ca şi cum ar fi fost ranita de acesta doar cu o zi inainte. Ea continua procesul cuvantarii lungi şi violente –

nestergand nimic doar spunand, “Nu, nu voi trimite asta niciodata,” dupa care incepea iara. Ea se oprise de câteva ori pentru a-si spala fata, sau pentru a bea o bautura, sau pentru a merge la toaleta, sau pentru alte motive, aşa ca se inregistrasera lungi momente doar cu mobila din camera. Iar la sfarsit, extenuata, trista, ea spuse: “De ce să iti provoc o durere aşa mare? Pentru tine au trecut doar doi ani. Şi intradevar nu sunt fericita. Nu sunt fericita chiar acum dar în general m-am descurcat destul de bine, cu viata pe care am avut-o aici, iar Peter a fost un sot bun. Cel puţin nu mi-a furat jumatate din copii. Acum plec din nou. Amaraciune şi tristeţe, tristeţe şi amărăciune. Nu o să trimit asta. Banuiesc ca este terapie. Sau menopauză.” Petra suspină. “Şterge,” zise ea.

Doar că computerul nu o ştersese. Sau, dacă o făcuse, ştergerea fusese interceptată de presupusul softare de management al averii şi trimisă apoi Uriaşului fără nici o editare, şi fără stiinta lui Petra.

Regina Stupului comunica continuu continuu cu fiicele ei.

Mama mea nu se gandise în realitate niciodată să îmi trimită măcar un mesaj. Într-o oarecare măsură ea chiar făcuse o încercare de mesaj, dar apoi îl privise ca pe un eşec şi îl şterse netrimis.

Uriaşul a încercat să facă ceva din el. Din zece ore de holograme, el asamblase cinci minute care să îi facă pe copii Petrăi să se simtă bine.

Comparativ vorbind, Mama nu s-a gândit la noi deloc. Doar câteva minute printre orele petrecute să îl înjure, ierte sau justifice pe Uriaş.

Diferenţa este că atunci când Regina Stupului nu mai le vorbeşte fiicelor sale, acestea mor. Când am realizat că mama mea nici măcar nu a încercat să stea de vorbă cu mine, am şters fişierul.

Desigur Carlotta îl recuperase apoi imediat, şi îi făcuse apoi câteva back-upuri pe alte computere

conectate prin ansiblu din mai multe locaţii separate ale porţiuni de galaxie pe care se stabiliseră

oamenii. Putea veni timpul când ar fi dorit să îl vadă iar. Poate şi timpul în care îl va împărtăşi cu fraţii săi – foarte volatilul Sergent, placidul până la punctul de apatie Ender.

Dar până acum nu se mai uitase la el nici o secundă.

Nu avea nevoie să o facă. Memoria să era prea bună. Ea ar fi putut să redea oricare din momentele dureroase ale înregistrării în memoria ei. De aceea Regina Stupului era aşa de tragică.

Nu mai era nimeni să redea ceva despre ea. Nu îi rămăseseră copii care să o ţină minte.

Ea statea în picioare deasupra corpului Reginei Stupului în timp ce Ender lua holoimagini ale cadavrului.

“Nu o atinge,” zise Ender. “Se va faramita în praf.”

“Asa ca presupun ca interogare este exclusa acum,” spuse Carlotta.

“Da-i drumul şi intreab-o ceva,” zise Sergentul.

Carlotta deja nu mai se simtea în stare de glume. “Cineva a pilotat aceasta nava, şi nu a fost ea.

Iar eu nu pot urmari sistemul de comunicatii, deoarece nu exista unul.”

Ender era orb la grijile ei. “Am luat toate imaginile necesare şi acum sunt stocate şi pe Herodotus. Aşa ca o să iau un esantion.”

“Ce s-a intamplat cu faramitarea în praf?” intreba Sergentul.

“Voi fi atent,” spuse Ender.

Carllota vazu ca Ender chiar avea o atingere delicata – el lua sectiuni din regiuni diferite ale cadavrului uscat al Reginei Stupului, dar fara a strica ceva sau macar a apasa în jos. Doar ciupea cu clestele o bucatica, o ridica şi o baga în pungile autosigilante pentru esantioane.

“Furnicile erau cu adevarat bune la genetica,” spuse Carlotta.

“Dar fara un laborator,” zise Ender. “Cel puţin nu aici. Sau poate ca laboratoarele lor erau ovarele Reginei Stupului. Printr-un act de vointa ea putea decide cand să scoata un ou care să

devina Regina. Şi de asemenea era credibil ca putea să creeze un ou care să devina rab în loc de o lucratoare.”

“Nu putea fi o chestie reflexa,” spuse Cincinnatus. ea trebuia să planuiasca ce va face, cel puţin atunci cand făcea rabi.”

“Şi în timp ce ea făcea asta cine pilota nava?” inntreba Carlotta.

“Ea o pilota,” zise Ender.

“Şi cine avea grija de ecosistem, şi cine făcea mentenanta peste tot, şi cine raporta altor Regine de Stup de pe alte lumi?”

“Tot ea,” spuse Sergentul. “Regina Stupului era mai desteapta ca noi.”

“Multitudinea de actiuni e ok, dar ea cu adevarat vedea şi auzea intrarile senzoriale ale tuturor lucratoarelor ei în acelasi timp, în mod egal? Sau îşi concentra atentia acolo unde era necesar?”

“Furnicile lucratoare individuale nu sunt doar o extensie a mintii sale,” spuse Sergentul. “Nu ca mainile şi picioarele. Mai degrabă ca niste docili ... copii.”

“Cineva a pilotat nava aceasta,” zise Carlotta. “Iar ea nu era aici ca să îi controleze. Ce-ar fi daca unele dintre furnici ar fi supravietuit mortii ei? Daca ea nu le controla fiecare gand din mintile lor, daca ei ar fi avut independenta de a-si invata serviciul pe care îl au de făcut şi faceau asta chiar şi cand Regina nu le acorda atentia, atunci cand ea a murit, ei ar fi putut să continue.”

“Nu,” spuse Sergentul. “Are sens, dar noi stim ca toate Furnicile lucratoare au murit atunci cand Reginele Stupilor au murit. Existau echipe de asalt pe unele din planetele Furnicilor atunci cand Ender Wiggin a ucis Reginele de Stup, iar soldatii umani au raportat ca toate Furnicile s-au oprit din lupta simultan. S-au oprit din alergare, s-au oprit din ce faceau. S-au întins pe jos şi au murit.”

“Dar s-au întins pe jos,” zise Carlotta.

“Au cazut jos,” spuse Sergentul.

“Am citit aceleaşi rapoarte,” interveni Ender. “S-au întins pe jos. Unele dintre ele au avut semne vitale pentru o durata de până la jumatate de ora. Aşa că Carlotta are dreptate. Exista cel puţin câteva sisteme din corpurile Furnicilor care îşi mentin functionarea cel puţin pentru o perioada scurta, dupa ce Reginele de Stup mor.”

“Ce-ar fi daca Regina Stupului fiind constienta că va muri, a dat catorva lucratoare instrucţiuni pentru a pilota nava?” intreba Carlotta.

Ceilalti aprobara din cap. “Nu putem şti ce mecanism face furnicile să moara atunci cand Regina moare,” zise Ender. “Poate că exista exceptii.”

“Sa gasim timona şi vom vedea,” spuse Sergentul.

Carlotta se uita de jur imprejur la marea de putregai care o inconjura. “Casa dulce casa,” zise ea.

“Incerc să vad asta în felul în care o vedea ea, cand era în viata. Toate aceste mici gauri erau ca o matca pentru oalele ei. Toti acesti melci erau manati aici pentru o hrani pe ea şi pe copii ei.”

Ender arata în sus. “Nu uita de tavan.”

Carlotta se uita în sus. O multime de proeminente filamentare erau spanzurate în jos din punctele cele mai inalte. Cateva din ele aveau sfere de marimea unui pepene galben spanzurate de ele.

“Ce-s astea?” inreba Carlotta.

“Coconi. Sunt sigur că sunt toti morti dar o să vreau să iau unul inapoi în laborator pentru studiu, daca pot,” zise Ender. “Tot ce a fost pe podea a fost contaminat de supa bacteriala a descompunerii. Dar larvele cuibarite în coconi pot avea inca un material genetic curat ce poate fi studiat.”

“Nu este cea mai mare prioritate a noastra,” zise Sergentul.

“Dar nici cea mai mica,” spuse Ender. “Evident avem timp să ne oprim şi să trancanim. Aşa că

hai să colectam unul, doi coconi inainte de a parasi Camera Mazgai.”

“Vei lua inapoi un melc? Şi bacteria?” intreba Sergentul.

“Deja am cules esantioane ale acestora pe drumul de venire.”

“Se presupunea că tu vei fi garda noastra care să ne asigure spatele, nu un naturalist infumurat,”

zise Sergentul.

“Nu ne ataca nimic din spate,” spuse Ender. Regina Stupului nu este singura capabila să execute sarcini multiple.”

“Baieti,” zise Carlotta. “Asa va fi toata viata noastra? Cu voi doi impungindu-se unul pe altul?”

“Hai să stabilim clar un lucru,” spuse Ender. “Doar o singura persoana a impuns şi acela nu am fost eu. Am urmat fiecare ordin fara să ma plang. Nu am criticat nimic. Sergentul este cel hotarat să ma prinda cand fac ceva gresit. Dar nu am gresit. Carlotta a zis-o: Reginele de Stup erau experti geneticieni, şi au lucrat pe propriul lor genom să creeze rabi. Deci ceea ce voi colecta aici ne poate invata o stiinta pe care rasa umana nu a dezvoltat-o pe ea insasi. Ne poate salva vietile.”

“Şi asta e punctul în care sunteti amandoi aşa de prosti incat doare,” zise Carlotta. “Iluzia de aici e aşa de buna incat v-a pacalit pe amandoi.”

“Ce iluzie?” intreba Sergentul.

“Iluzia gravitatii,” spuse Carlotta.

Ea se uita triumfatoare cand ei realizara: Coconi nu au cazut cand au fost eliberati.

“Dar ceilalti coconi au cazut,” spuse Ender balbaindu-se.

“In timpul decelerari,” zise Carlotta. “Nava s-a intors iar rachetele au apasat în directia opusa pentru a încetini aceasta mare stanca. Atunci au cazut coconii.”

“Dar toate de aici sunt lichide,” zise Sergentul. “Se lipesc de podea.”

“Se lipesc de cojile oalelor,” spuse Carlotta. “Nu este lichid, este mazga. Cea mai mare parte a drumului a fost la gravitatie zero. Daca oale şi larvele necesita lichid pentru a creste, acesta trebuia să

fie gelatinos pentru a sta pe loc, altfel Regina s-ar fi inecat în el.”

Ender făcu desigur extrapolarea.

“Regina Stupului avea nevoie de un mediu ca acasa,” zise el. “Pe o planeta lichidul poate fi chiar apa dintr-o pestera, larvele se vor catara pe tavan pentru a-si face coconi. Aşa că au făcut locul asta să arate la fel şi să functioneze la fel, chiar şi în lipsa gravitatiei.”

“Fara magie,” zise Sergentul. Intr-o clipa el zbura usor catre cel mai apropiat cocon. Desfăcu cu abilitate cu pistolul sau laser coada filamentara apoi pluti inapoi tinand coconul de o jumatate de coada.

Ender stranse o punga extensibila în jurul coconului şi îl puse în pachetul de esantioane.

“Multumesc,” zise el.

“Acum tu vei incerca să cocolosesti lucrul asta incercind să nu îl distrugi,” zise Sergentul. “Ceea ce inseamna că nu vei mai fi de mare ajutor în lupta.”

“Sergentule,” zise Carlotta, “el a invatat foarte multe de la cadavrul de rab explodat pe care l-ai adus inapoi cu Păpuşa; poate invata de la ADN-ul dintr-un cocon zdrobit. Deci nu îl va cocolosi, îşi va face treaba.”

“Il va cocolosi,” insista Sergentul, “pana îi vei spune tu să n-o faca.”

Ender tranti pachetul de esantioane. Tare. “Eh,” zise el. “Andrew Delphinki gata la raport, domnule.”

Sergentul nu se putu abtine să zambeasca. “Punct luat. În regul Carlotta, unde doresti să

mergem?”

“Lucrul de care imi este frica,” zise Carlotta “este că o să iesim afara pe usa gresita şi o să lasam inauntru o gasca de rabi salbatici. Ei vor veni dupa noi melci şi vor face carne tocata din rabi muncitori daca vor incerca să se opuna.”

“Daca îi vom seda atunci cand se vor lovi de supa bacteriala cred că se vor imbolnavi,” spuse Ender. “Daca nu se vor ineca, se vor dizolva.”

“Vom provoca cat mai putina distrugere posibila,” zise Sergentul, “dar nu exista nici o cale de a ne intoarce pe unde am venit, deoarece sinele merg în bucla spre punctul de pornire.”

Carlotta fu de acord, dar tot nu avea nici o indicatie despre directia de urmat. “Intrebarea este, timona este localizata în punctul central, unde ar fi egal distantat de toate rachetele şi de toti senzorii, astfel incat toate controalele şi conexiunile să aiba aceeasi lungime? Sau la o margine unde ar putea avea ferestre-vizor?”

“Daca are ferestre-vizor,” spuse Sergentul, “atunci acestea ar fi cat de departe se poate, astfel incat să aiba protectie maxima fata de stanca.”

“Dar la ce ar fi bune ferestre-vizor care arata doar o directie?” inreba Carlotta. “Aceasta nava are simetrie circulara, nu exista fata sau spate, cum au navele noastre. Aşa că ... mai mult de o camera de comanda?”

Sergentul aproba din cap. “Iar camerele de comanda sunt etanseizate una fata de alta, astfel incat avarierea uneia să nu provoace pierderea atmosferei în celelalte.”

“Poate că pilotii s-au ascuns de rabi salbatici în doar una din camerele de comanda,” zise Ender.

“Asadar vom merge inainte până la capat,” zise sergentul, “Şi apoi vom incerca camerele de comanda din perimetru, amplasate exact în intre coloane.”

“Cea mai buna vedere,” spuse Carlotta.

“Daca Furnicile lucratoare mancau tot acesti melci,” zise Sergentul, “ar trebui să existe un sistem de livrare acolo?”

“Nu cred asta,” zise Ender. “Regina Stupului statea cu ouale iar mancarea venea la ea. Iar muncitoarele îşi lua mesele în afara turelor de lucru.”

“Intrebarea este cat de departe inainte suntem acum?” intreaba Sergentul.

Buna intrebare. Ei mersesera un drum lung prin tunelul vagonetului.

“Harta,” zise Carlotta.

Un model tridimensional al navei statea în fata castilor lor la jumatate de metru. Desigur nu era nimic acolo în realitate – era doar o iluzie al vizierelor castilor. Vizierul putea urmari unde se uita ea, iar cand făcea un sunet tip pupat din buze micsora imaginea. O atingere a vizierului cu limba marea imaginea.

“Noi suntem acum mult mai în fata decat spatele stanci,” zise ea. “Regina Stupului e inconjurata de stanca deasupra şi în lateralele sale. Orice cu ferestre-vizor trebuie să fie spre pupa de aici.

“Asadar am trecut de timona ajungind aici’” zice Sergentul pe un ton frustrat.

Sergentul conducea drumul catre una din cele 5 usi evidente din perimetru.

“Cum o alegi pe una din ele?” intreba Carlotta.

“Ala bala portocala,” zise Sergentul.

La deschiderea primei usi gasira din nou norul de resturi şi 2 rabi infometati. Un jet de gaze şi Carlotta inchise usa din nou. La usa urmatoare aceeasi situatie, doar că acum Sergentul îi conduse inauntru, ei inchisera usa în urma lor, şi pulverizara ceata sedativa în drumul lor catre un pasaj conducind în jos spre pupa dupa felul în care coridoarele erau orientate pentru Furnici; la dreapta în modul în care ei erau orientati cand calcau pe peretele tunelului cu o inaltime mica, pentru a putea sta în picioare.

Pasajul era tot umplut de resturile plutitoare ale modului de viata al rabilor. “Ce gasesc să

mananince?” intreba Carlotta.

“Toate resturile sunt parti de corpuri de rab,” zise Ender. “Se mananca unul pe altul.”

Se gaseau la un nivel acum la care harta Carlotei indica că ar fi trebuit să se gaseasca pupa la inersectia dintre stanca şi carcasa navei. “Daca sunt ferestre-vizor cu adevarat ele ar trebui să se gaseasca la acest nivel.”

“Adapostire maxima,” zise Sergentul. “Sa incercam la acest nivel.”

Ei pulverizara ceata sedativa şi incepura să îşi faca traseul. Existau usi dar toate conduceau catre interior, catre punctul central.

“Poate că am gresit şi camera de comanda este în punctul central,” spuse Carlotta.

“Cu putere şi vom vedea,” zise Sergentul.

Ei luara pozitiile standard langa usa şi Carlotta o deschise.

Se simti ca şi cum toti rabi de pe nava ar fi sarit pe ea. Carlotta fu izbita în zidul opus. Amandoi, Sergentul şi Ender, pulverizara ca nebunii, dar trebuira câteva secunde ca rabii să cada intr-o stare de amorteala şi în tot acest timp, doi din ei îşi infisesera clesti sub viziera Carlotei. Daca ar fi inteles anatomia umana ar fi putut sa-i fi sectionat artera carotida, dar în loc de asta ei se indreptasera catre un loc moale sub falca. Durerea era insuportabila.

Carlotta incerca să mearga de-a busilea inapoi dar ceva îi tinea picioarele şi nu se putea misca.

Sergentul. Sergentul era cel care îi tinea picioarele. Toti rabi care navalisera afara din interiorul camerei erau inerti, plutind şi izbindu-se de colo colo cu forta saltului original. Ender inca mai pulveriza ceata sedativa în camera. Nimic nu mai iesea afara.

“Belea sangeroasa,” bogodani Sergentul. “Cine ar fi putut să stie că fata asta are aşa mult sange în ea?”

In câteva minute ea avea un bandaj de vata coagulant pe rana iar anestezicul îşi făcea treaba.

“Mai poti folosi limba?” intreba Sergentul. “Mai poti vorbi?”

Carlotta făcu o incercare. Anestezicul îi amortea inca un pic limba, dar putea să si-o miste.

“Vorbesc bine,” spuse ea.

Ender se intoarse atunci din camera. “Cum îi este?”

“Doar zgarieturi minore sub falca. Nimic pe gat, iar medicamentele pe care le avem o să o vindece în câteva ore.”

“As dori să stiu cat timp tine sedativul,” zise Ender.

“Ce ai făcut acolo?” inreaba Sergentul.

Atunci Carlotta realiza că Ender se fusese în camera din care tasnisera rabi.

“Este o crescatorie, o camera de crestere a celor mici. Au sarit să îi protejeze pe cei mici.”

“Ceva Regine?” intreba Sergentul.

“Mai degrabă niste foci – mamele şi cu pui adunati în jurul lor. O camera imensa. Cred că este centrul de comanda,” spuse Ender. “Toate cablurile sunt rutate pe aici. Canale executate peste tot, canale pline cu cabluri şi fire, o multime de usi de mentenanta peste tot.”

“Sa mergem inainte să se trezeasca,” spuse Sergentul. “Cred că totusi acesta e nivelul timonei sau timonelor. Daca toate comenzile şi controalele sunt rutate prin centru, ele trebuie să vina de undeva şi să duca la ceva. Poate fi pe acest nivel.”

Dar nu era acolo. Era la nivelul urmator al pupei, la care au ajuns o ora mai tarziu. Descoperisera şi că efectul sedativului era mai mare de o ora, deoarece nici un rab nu se trezise. Dupa cate îşi dadeau seama ceata sedativa era de fapt letala şi rabi nu se vor mai trezi niciodata.

Carlotta stia care era usa unei timone de cand o vazuse. Era asezata pe podea în fata picioarelor ei şi era exceptional de larga şi de inalta. De asemenea era o fereastra în usa şi era lumina pe partea cealalata. Foarte stralucitoare. Lumina Soarelui. Ei erau acum pe partea de nava care statea spre soarele sistemului stelar.

“Nu e asta,” zise ea. “Ar trebui să aiba o modalitatea de a bloca lumina soarelui atunci cand straluceste în fereastra-vizor şi nu este blocata. Dar trebuie să fie o camera ca aceasta, mult mai departe.”

Le lua o vreme să mearga pe calea lor invartindu-se în nava fata de acel loc. Ei pulverizau ceata pe coridoare în timp ce mergeau deoarece erau resturi – dar semnificativ mai putine. Şi apoi Carlotta realiza ceva şi îi puse să se opreasca. “Acest sedativ va lucra şi impotriva pilotilor de asemenea -- ei sunt obligatoriu inruditi biologic cu Furnicile, chiar daca nu sunt chiar ei Furnici.

Va trebui să asteptam ca ceata să se imprastie inainte de a deschide o usa.”

“Sistemul de ventilatie este lent,” zise Ender.

“Poate că vrem ca ei să primeasca o doza mica din sedativ,” spuse Sergentul. “Nu o jet de pulverizare intreg, doar ceea ce se infiltreaza din coridor.”

“Nu o să le placa,” zise Carlotta.

“Daca sunt adormiti nu le va pasa de nimic,” zise Sergentul.

Carlotta făcu o concesie asupra acestui punct desi nu îi placea. Ei deschisera urmatoare usa de timona, a 2-a din drumul lor care inconjurase nava, acolo unde lumina soarelui nu mai era aşa directa. Era o

timona în toata regula, câteva ornamete şi agregate de comanda de forma Furnicilor. O multime de cadrane şi afisaje ne-etichetate, care erau alcatuite din aranjamente de mici luminite. Şi ornamentele erau în fata ferestrelor-vizor, astfel incat observatori puteau stationa acolo.

Dar nu era nici un suflet în camera. Nici macar un cadavru.

“Oricum, e dovedita ideea,” spuse Sergentul. “Acum stim că camerele timonelor sunt aranjate simetric în jurul carcasei şi nu ascuns undeva în punctul central.”

“Şi am mai aflat că furnicile doreau să se şi uite nu numai să primeasca date de la Regina Stupului,” zise Ender.

“Sau poate că asta e modalitatea prin care ea îşi lua datele,” spuse Carlotta.

“Poate fi,” zise Sergentul. “Observatori în toate camerele timone, dar piloti adevarati doar în una.”

“Asa că hai să mergem să o gasim pe aceea,” spuse Carlotta.

Sergentul nu părea să îşi dea seama că ea sugera de fapt ordinele ce vor fi date. Nu mai era necesara pulverizarea – ceata pe care o pulverizasera initial se imprastia inca prin acest coridor de jur imprejurul navei. În concentratii mai mici nu era aşa rapida – mai erau rabi ce îşi agitau membrele şi clesti. Dar Ender şi Sergentul nu îi mai pulverizau din nou. Acesti rabi nu incercau să atace, incercau să ramana trezi. Şi nu reuseau.

A 3-a timona era intunecata. Pe partea intunecata a navei. Dar atunic cand Carlotta lumina cu casca usa, ea le arata luciul metalic al pragului şi glafului usi. Aceasta usa fusese deschisa repetat în ultimii ani.

Copii se pusera în pozitiile necesare pentru deschiderea usii. Carlotta statea acum un pic în lateral fata de unde ar fi fost deschiderea usii – invatase lectia – şi deplasa manerul. Usa se deschise glisant. Nu iesi nimic afara. Nu se auzea nimic dinauntru. Sergentul se lasa în jos în camera şi luneca descendent catre peretele cu ferestre-vizor, pregatindu-si casca să ilumineze camera şi maturind rapid dupa orice miscare.

“Nici o miscare,” zise el încetisor. “Dar exista o sursa de caldura.”

Carlotta intra în camera.

Ender ezita în pragul usii. “Raman să ma uit de aici, de afara?” intreba el.

“Intra şi inchide usa,” zise Sergentul. “Se pare că ne-am gasit pilotii.”

Carlotta se indrepta spre geamul perete şi apoi îl urma pe Sergent care calca încetisor catre nisa de comanda a timonei.

Nemiscate, mai multe forme mici cu culori fluorescente se tineau strans de panoul de comanda.

Erau mai mici decat Carlotta, cam jumatate din inaltimea ei, dar mi lungi decat rabi. Aveau aripi

-- asta era fluorescenta. Nici un cleste. De fapt, cele doua brate din fata de pe fiecare parte păreau a fi sudate impreuna impartite doar catre capat. Dar "Y"-ul format de terminatiile picioarelor era capabil să apuce manere şi comenzi. Şi bratele aveau forma ca la Furnici, de asemenea capabile să apuce.

"Ce sunt ei?" intreba Carlotta soptit. "Regina Stupului a crescut o rasa speciala care să fie creaturi piloti?"

"Nu," zise Ender focalizindu-si ochii pe creaturi.

"Furnici?" intreba Sergentul. "Acestea sunt Furnici?"

"Mai mult ca sigur," spuse Ender. "Masculi, cred."

"De ce nu au murit şi ei cand a murit Regina?" intreba Carlotta.

"O intrebare foarte interesanta," zise Ender. "Dar poate că ei nu interactioneaza în felul în care o fac lucratoarele. Poate că atunci cand Regina moare ei raman în viata pentru a se putea atasa de urmatoarea Regina." Apoi spuse, "Stati asa, cred că ne-am apropiat la distanta maxima pe care ei o accepta. Acela este pe cale să îşi ia zborul."

"Carlotta putea vedea şi ea asta. Aripile se extindeau. Ochii se deschideau larg. "Exista vreo cale de a comunica cu ei?" intreba ea.

"Sper că le-am comunicat lipsa unei amenintari," zise Ender. "Nu intindeti mainile catre ei.

Lasati armele în jos."

"Nu," spuse Sergentul.

"Ai dreptate," zise Ender. "Dar voi doi va dati inapoi, bine? Lasati-ma pe mine să merg singur şi neinarmat."

Carllotta se supuse imediat; un moment mai tarziu Sergentul ajunse la aceeasi concluzie. Ender îşi trimise arma automata să alunece usor spre Sergent. Îşi dădu jos casca şi o trimise spre Carlotta. Apoi îşi lasa capul pe spate.

Carlotta intelese că asta îi punea ochii în fruntea capului, aşa cum erau ochii Furnicilor. Ea îi prinse casca şi i-o retinu.

Ender îşi tinea bratele jos pe laterale alunecind usor catre panoul de comanda unde Furnicile asteptau. Carlotta intelese că el îşi trata mainile ca pe niste aripi, aratindu-le cuprinse pe corpul lui. El le imita pozitia corpului. Era aceasta modalitatea prin care Furnicile îşi aratau supunerea?

Erau ele supuse noua şi acum era Ender supus lor?

Pe masura ce Ender aluneca mai aproape de ele, Furnicile incepura să se miste. Erau aşa de mici.

Stand incarligate pe diferite comenzi – comenzi care în mod sigur nu erau proiectate pentru a fi folosite de ele, Carlotta putea vedea acum – trei din cele 5 cate erau ele, se intindeau dupa mana lui

Ender.

Ea auzi cum Sergentul aspira repede aer.

“Lasa-l să fie el,” se auzi usor vocea Uriaşului prin intermediul castilor. “Este o sansa pe care trebuie să o fructifice.”

Carlotta nu se putu abtine să se minuneze de calmul lui Ender cand masculul Furnica se intense şi îi atinse capul, obligand-ul cu grila să se opreasca. Acei clesti în forma de “Y”, ciocurile aşa aproape de fata sa. Durerea reziduala din falca ei, îi amintea cat de periculos poate fi să lasi extraterestri în apropierea capului tau.

Cele 3 furnici care îl tineau îşi aplecara ciocurile catre capul sau. Celelalte doua se pare că

stateau şi urmareau.

Ei presara varfurile clestilor frontali impotriva capului lui Ender.

Ender lasa sa-i scape un geamat usor, aproape un planset.

Sergentul incepu să inainteze.

“Nu,” spuse Uriaşul.

Carlotta îl prinse pe Sergent, ajutindu-l să se dea inapoi în locul în care cizmele sale se puteau remagnetiza de podea.

Ender suspina din nou. Şi din nou. Apoi veni vocea lui, o soapta imperioasa. “Nu le rani, imi arata.”

“Ce iti arata?” intreba Carlotta incercand să îşi tina vocea joasa pentru a nu permite transmiterea fricii pe care o simtea. Cine stie ce inteles pot da Furnicile sunetelor pe care reusesc să le auda?

“Totul,” spuse Ender. “Cum au trait de cand a murit Regina.”

CAPITOLUL 10

Ender nu mai simtise o astfel de pierdere a controlului asupra propriei minti. Chiar şi în cosmaruri, atunci cand nimic nu merge aşa cum iti doresti, imaginile continua să vina de undeva.

Stii ceea ce vezi.

Dar imaginile care incepura să treaca prin mintea să în momentul în care masculi Furnici l-au atins erau haotice şi ciudate. Jumatate din timp el nici macar nu stia ce vedea.

Mai incet! simti el ca şi cum mintea lui ar fi tipat la ele. Totusi ele nu raspunsera de loc. El prinse strafulgerari din loc în loc. Regina Stupului în viata. Mici mascului zburind în jurul ei şi apoi aterizind pe ea. Pe unii incerca să îi dea jos, pe altii îi ajuta să stea locului cand se prindeau de ea.

Imagini ale mainilor Reginei Stupului aducind melci catre gurile masculilor. Dar cand Ender avu

aceasta experienta melcii sosira chiar în gura lui. Îi mirosea, îi vedea contorsonindu-se şi apoi i se păreau deliciosi. Gura să se umplu de saliva. Era aşa de infometat.

Ender incerca să îşi imagineze pe cineva miscandu-se incet, dar imaginile lor copleseau total ceea ce el îşi imaginase. Atunci disperat să comunice el incerca se simta puturos. Greu de cap.

Obosit.

El primi un soc din câteva emotii puternice, care cu siguranta l-ar fi trezit, daca intr-adevar ar fi motait. Emotiile nu erau despre suparare, erau vigilenta. Ei, furnicile mascul, trântori, îi trimisesera ceea ce doreau ca el să simta.

Cu siguranta ei controlau schimbul acesta intre minti.

El incerca altceva. Lua o imagine pe care o primise de la ei – de data asta părea să fie rabi izbindu-se în jurul unui coridor – şi incerca să o inghete. Imagine statica. Asteapta.

Imediat ei trimisera imaginea din nou; din nou el o ingheta. Examinati.

Si acum ei intelesera. Urmatoarea imagine veni nu cum fusese simplu memorata, ca un film.

Veni mai degrabă ca o imagine de moment inghetata.

Apoi el vazu imaginea unei Regine de Stup, inalta, magnifica; simti devotiunea pe care ei o simteau pentru ea şi de asemenea foamea. Ei aveau nevoie să fie aproape de ea.

Ea era acoperita cu trântori. Daca Ender nu ar fi vazut-o fara masculii ei, ar fi presupus că

spatele ei era burta ei, aşa de complet o acopereau.

Apoi se simti el insusi devenind unul dintre trântori. Din nou imaginea ei, hranindu-l, dar cand ea lasa în jos melcul catre gura lui, îl lasa să cada. Melcul cazu departe unde nu putea fi ajuns.

Lumea părea să se balanseze; era Regina care se balansa. Apoi ea se lasa jos, pe jumatate infasurata innauntrul cercului din zona să privata. Chiar daca se daramase în jos, se asigurase să

nu zdrobeasca pe nici unul dintre masculi sai. Ea îi protejase, îi iubise până la sfarsit.

Apoi Ender simti că ceva vital iesise din mintea sa. Intelese că lumina şi caldura pe care le simtise cand era unul din trântorii atasati de ea, era mintea Reginei Stupului. Şi acum îl parasise.

Masculii unul cate unul s-au detasat. Şi ca unul din ei, Ender intelese că era timpul pentru ei să

caute o noua Regina. Ea nu îi mancase, astfel că ei erau bine apreciati şi îşi permiteau să ajute o noua regina să insamanteze stupul.

Se ridicara în aer şi zburara. În jurul lor era impingerea continua şi manarea melcilor, rabi, care veneau pe toate rampele.

Totusi mai era ceva. Furnicile lucratoare devenind neputincioase. Spre deosebire de Regina ele nu se prabusira la pamant. Ele alunecau, pluteau, se trandafireau, cadeau, dependent de vartejurile de aer din camera Reginei Stupului.

Toate aceste imagini ale mortii Furnicilor venira ca imagini fixe, una dupa alta, -- era o schimbare fata de cand fusese un trântor atasat apoi un trântor în zbor.

Nu era nici o Regina. Nimic altceva decat Furnici lucratoare, şi ele mureau toate. Toate moarte.

Acum un singur trântor punea imagini în mintea sa. Atunci cand experimentase cautarea disperata a unei noi regine, fiecare trântor presase imagini în mintea altor trântori şi asta era ce îi dăduseră lui Ender acum.

Din nou Ender incerca să inghete imaginile, dar trântori se mutara. El simti ca o pierdere, ca o pustiire. Nu era doar moarte Reginei. Trântori aveau imagini ale fiecarei parti din nava, pe multe din ele Ender le recunoscu din excursiile sale. Dar fiecare vedere se sfarsea abrupt; avea un moment de orbire.

El intelese ce îi spuneau cu acest limbaj-imagini. Trântori erau interconectati mental în conexiunea mentala a Reginei cu toate Furnicile lucratoare. Ele erau mintile cele mai legate de a Reginei, şi ea impartasea totul cu ei.

Ei intelegeau intreaga nava. Erau obisnuiti să fie capabili să se uite în orice parte a navei oricand.

Cand ea murise, ei ar fi putut să continue să se conecteze cu Furnicile lucratoare. Dar ele au murit impreuna cu Regina. Tot ceea ce le ramasese trântorilor era vederea fiecaruia dintre ei, şi deoarece ei erau toti în aceeasi camera, ei toti vedeau acelasi lucru. Regina moarta. Rabi tragind melci pe rampa. Furnicile lucratoare murind.

Ei au mers la o usa. Nu deschisesera niciodata o usa cu propriile lor membre. Dar toti aveau memoria de a fi fost în interiorul mintii unei lucratoare cand aceasta deschidea usa. Stiau exact unde este manerul şi cum să îl faca să lucreze. Doar că era greu. Bratele trântorilor alunecara de pe maner de 2 ori – iar Ender, ca intr-un cosmar simtea că proprile sale maini alunecasera.

Dar usa s-a deschis în cele din urma şi ei zburara afara. Unul din ei s-a oprit să inchida usa.

Ender fu acesta pe moment şi apoi deveni altul.

Ei toti aveau aceeasi destinatie: timona. Ender stia ce simteau trântori pentru acest loc. Era cea mai vitala munca a intregii colonii.

Indiferent de ce făcea Regina la un moment dat, unul sau altul dintre trântori, se uita intotdeauna prin ochii lucratoarei care statea la timona, urmarind alegerile ei, actiunile ei. Era intotdeauna implicat un trântor în ghidarea navei, în sanatatea navei. Atunci Ender îşi dau seama de ceva care îl făcu să se cutremure. Exact cum trântorii aveau fiecare propria să minte separata de a Reginei, fara să conteze cat de puternic erau ele legate, tot aşa şi Furnicile de la comenzi aveau propriile lor minti, propriile lor vointe. Lucratoarea pilota nava. Regina stupului îi dăduse un ordin – o imagine a ceea ce dorea dorea – iar lucratoarea indeplinea sarcina singura. Lucratoarea intelegea munca pe care trebuia să o faca.

Trântori nu o controlau, ei stateau în interiorul mintii lor şi observau, indemnind-o cand şi cand, dar ea făcea treaba.

Daca Furnicile lucratoare aveau proprile lor minti, poate că existau ocazional indivizi care rezistau în fata puterii mintii Reginei. Poate că existau lucratoare libere.

Gandul despre lucratoarele libere, îl făcu să inteleaga că lucratoarele care se supuneau intru-totul Reginei Stupului erau niste sclave. Ele erau fiicele ei, dar ea refuza să le lase să aiba mintea lor proprie.

Cu toate acestea lucratoarele pilotasera nava stelara. Nu intelegeau astrofizica, matematica, dar intelegeau planurile şi ordinele Reginei Stupului şi le duceau la indeplinire folosindu-si propria lor minte şi experienta, propriile lor indemanari şi obiceiuri.

Le-am inteles complet gresit, gandi Ender. Noi credeam că Regina Stupului era mintea intregii colonii. Dar nu era. Ele aveau propria lor vointa, ca şi oamenii, dar ea avea puterea de le face obediente. Şi cand nu le verifica ea, erau acolo trântorii.

Nu era nimic subtil în controlul pe care îl avea Regina Stupului asupra fiicelor sale lucratoare.

Era coplesitor. Ele fusesera inghitite. Şi chiar şi atunci cand numai trântorii ramaneau în mintea mintea unei lucratoare, urmarind-o, şi acestia îi copleseau mintea. Intr-un fel deoarece intreaga ei atentie era devotata realizarii unei sarcini imediate, trântorii aveau o prezenta puternica în mintea lucratoarei.

Cand lucratoarele murisera trântorii ramasesera doar ei înşişi, fiecare cu oricare altul. Ei o pierdusera pe Regina. Spre deosebire de lucratoare ei o resimtisera pe Regina nu ca o forta sufocanta ci mai degrabă ca o fiinta luminoasa, un inger în mintile lor. Ea îi iubise, iar ei nu o uitasera niciodata nici macar pentru o clipa. Iar pe langa faptul că o pierdusera pe Regina, le pierdusera şi pe lucratoare. Pierdusera viziunea intregii nave.

De aceea se deplasasera catre timona. Era cel mai important lucru din toate. Ei nu puteau să mai vada ce se intampla. Iar ei trebuiau să vada, şi fiindca nu mai era nici o fiica a Reginei la care să

se ataseze mintal, pentru a restaura reteaua de vizionare, trântorii se deplasasera chiar ei la timona.

Odata ce ajunsera acolo – aici, Ender intelese – ei trasera corpurile lucratoarelor de pe bancile lor, şi le lasara în voia sorti. Trântorii îşi aminteau toate sarcinile pe care lucratoarele le executasera, atunci cand fusesera în mintea lor; acum duceau ei la indeplinire aceste sarcini.

Verificind instrumentele. Uitandu-se prin ferestrele-vizor.

Rabii desemnati la munca de curatenie devenisera salbatici. Slujba lor era să manance orice era mort sau cazuse pe jos. Atunci cand Regina şi toate lucratoarele murisera, avusesera un festin enorm, format din toate lucratoarele moarte din intreaga nava. Era slujba lor. Trântorii chiar îi lasasera să intre în timona şi să rupa în bucati şi să consume cadavrele lucratoarelor.

Cu aceasta supra abundenta de mancare populatia de rabi a crescut; apoi toate Furnicile moarte pe care le putura gasi fura mancate; iar rabi erau inca aici. Atunci cand fu consumata ultima lucratoare,

descoperira că populatia de rabi crescuse prea mult. Nu mai era suficienta mancare.

Erau infometati.

Asa că rabi devenira salbatici. Sau mai degraba, cativa din ei devenira salbatici, dar în decurs de câteva generatii, aceia salbatici fiind cei care inca se mai reproduceau pe holurile navei.

Trantorii realizasera la timp ce se intampla astfel incat sigilara camera Reginei Stupului şi timona lor. De asemenea sigilara usile care duceau în ecosistem şi în exterior.

Acest lucru îi inebuni pe rabi. Separati nu doar de o sursa de cadavre dar şi de orice acces la melci, ei inebunira, se mancau unul pe altul, mancandu-si perechea şi propri copii.

Iar în frenezia lor sparsera patru din tuburile de vagonete. Acum rabi din interiorul ecosistemului, care strangeau melci şi îi puneau în vagonete, hraneau de fapt rabi salbatici. Un singur vagonet continua să trimita melci nedoriti în barlogul Reginei. Singurul motiv pentru care rabi lasasera în pace acest tub de vagonet era că aveau suficient mancare de la celelalte patru. Nu aparuse în mintile lor micute ideea de cauta mai multa mancare.

Toate acestea le receptionase Ender prin imaginile şi sentimentele puse în mintea sa. Fusese o lupta constanta pentru a intelege ceea ce vazuse, dar nu pierduse niciodata fagasul datorita intensitatii determinarii cu care trântorii simteau, şi prin intermediul unui singur trântor,

“vorbeau” cu el.

In sfarsit se lumina ce vroiau ei. Dati-ne Regina Stupului. Îşi imagina fraţii şi pe el insusi şi le arata trântorilor că şi ei o cauta pe Regina Stupului. Le arata că cautara nava Herodotus şi că nu gasira nimic. El spera că ei vor intelege mesajul: noi nu avem nici o Regina de Stup.

In replica, în mintea să veni o imagine foarte clara. Un bărbat tanar în aer liber pe o planeta, transportind un cocon, ca cel pe care Ender Delphiki îl avusese în cutia să de esantioane.

“Ei vor un cocon,” spuse Ender.

“Ia coconul pe care l-am luat şi dal-il lor.”

Trântori îi dădura drumul şi mintea să îi reveni. Mintea sa fusese acolo tot timpul. El pur şi simplu pierduse controlul propriei sale minti până cand trântori îl lasasera singur. Se simti de mic şi de gol.

Ender deschide ochii şi se mişca pentru a privi cum Carlotta deschisese cutia de esantioane şi scosese afara coconul.

Deodata trântori furnicara catre cocon, îl capturara, zburara cu el în mijlocul camerei, şi se apasara toti pe el.

Dupa un lung moment, îl lasara, şi zburara impreuna catre un colt al camerei, unde furnicara iara, dar în alt mod. Se izbeau continuu unul de altul – indeajuns de tare că ar fi putut invineti un om.

Izbitura. Izbitura.

Si el intelese: Ei jelesc. Sunt aşa de tristi.

Coconul continua să se deplaseze. Ender se muta langa el, îl prinse şi îl baga la loc în cutia de esantioane.

De indata ce inchise cutia, un trântor se deplasa repede catre el, zburand aşa repede incat Ender crezu că este atacat. El prinse cu coada ochiului cum Sergentul, permanent în garda, tintise deja pulverizatorul de ceata catre trântor, dar Ender nici nu apuca să zica nu. Carlotta pusese deja un brat pe mana Sergentului oprindu-l.

Trantorul ateriza şi se prinse de el. Imaginile inundara mintea lui Ender iarasi, dar nu în modul confuz. Era disperare şi foame în mesajul trântorului, dar nu era suparat. Nici ceilalti trântori pe care Ender îi simtea că contribuie la mesaj.

Coconul pe care Ender li-l oferise era gol. Mort. Era doar un alt cocon din camera Reginei –

acestia murisera toti impreuna cu Regina.

Dar ei stiau de existenta unei Regine vii, una care nu fusese niciodata pe aceasta nava. Aveau nevoie de ea acum. Era în posesia unui om, şi ei puteau chiar să îi arate copilului fata sa, dar el nu avea nici o idee cine era.

Ii aratara interiorul ecosistmului, toate plantele, toate animalele mici. Copaci, insecte, ierburi, flori, radacini, animale mici care se catarau sau se tarau, toate în interiorul cilindrului.

Ii aratara Furnici lucratoare incarcand plante şi animale în vehicule de aterizare Uriaşe cu forme de insecte, şi lansandu-le în jos prin atmosfera în jos. Furnicile le deschideau acolo şi le descarcau, crescand lucrurile, reducand toata fauna şi flora nativa a planetei la o mazga protoplasmica care arata că lichidul detestabil din barlogul Reginei Stupului.

Asta era ceea ce faceau ele pe Pamant în timpul curatarii Chinei. Transformau viata nativa a planetei intr-o supa bogata în nutrienti şi apoi incepeau să creasca plante folositoare Furnicilor şi animale în ele.

Dar de indata ce a fost clar că Ender intelesese, făcu în mod explicit să dispara Furnicile lucratoare.

Apoi o alta imagine a vehicului de aterizare deschizandu-se. Insa în loc să iasa din el o furnica lucratoare, de data asta era un trântor. Dar nu zbura. Se tara pe suprafata planetei. Fusese strivit de gravitatia planetei. Murea.

Ei aveau nevoie de o Regina de Stup. Nu putea trai pe suprafata unei planete, decat daca erau agatati de o regina.

Ii aratara din nou barbatul tanar cu coconul, dar de data asta îi aratara coconul deschizandu-se sub lumina puternica a unui soare pe o planeta plina de viat, iar cand coconul crapa deschizandu-se ceea ce iesi afara era o Regina de Stup.

Ender sterse aceasta imagine. Nu am o Regina de Stup intr-un cocon pentru tine. În schimb el incerca să arate imagini ale lui, ale Sergentului şi ale Carlottei deschizand lucrurile şi plantand lucrurile.

Dar trântorul care îl atingea respinse aceasta imagine stergand-o. Îi inlocui imaginea cu cadrul a sute de Furnici lucratoare furnicand pe suprafata unei lumi, avand grija de campuri, transportand lucruri, construind lucruri – şi apoi sterse lucratoarele din imagine.

Dintr-un anumit motiv ei nu acceptau ideea de oameni plantand flora şi fauna lor pe o planeta.

Nu, nu, lui Ender îi scapa ceva, gandind că un om. Ei îi aratau lui că intreaga chestiune nu avea nici un sens pentru ei daca nu aveau o regina să le populeze lumea.

Ender devenise mai specialist cu limbajul-imagini, şi acum le repeta imaginea cu Furnicile lucratoare murind dupa moartea Reginei Stupului. De ce? Le puse intrebarea cu mare insistenta.

De ce au murit Furnicile lucratoare?

Ei îi raspunsera aratandu-i Regina Stupului moarta.

De ce moartea Reginei Stupului a determinat moartea lucratoarelor?

El nu avea idee daca ei chiar intelesesera. Ei îi aratara din nou Regina Stupului moarta.

Asa că Ender incerca o alaturare. El arata Regina Stupului moarta, apoi Furnicile lucratoare murind, dar apoi contrasta cu imaginea trântorilor furnicand. Furnici lucratoare murind, trântori în viata, furnici lucratoare murind, trântori în viata, şi în tot acest timp intrebarea să insistenta.

Trantorii privira aceste imagini, intrebarea sa, până cand le repeta de mai multe ori.

Apoi mesagerul îl parasi şi se retrase în coltul indepartat unde îl asteptau ceilalti.

“Ce le-ai zis?” intreba Sergentul. “I-ai iritat?”

“Ei stiu că acest cocon e mort,” zise Ender, “Şi vor unul viu.”

“Bine, abracadabra,” spuse Carlotta. “Ce cred ei că suntem noi? Vrajitori?”

“Ei cred că exista o Regina de Stup intr-un cocon undeva. Un om o are. L-am vazut – ei îi stiu fata, e aceeasi fata mereu. Cand ne-au vazut nava şi au inteles că suntem umani, ei au crezut că

am adus coconul cu noi. Asta au crezut ei că am în cutia cu esantioane.”

“Ne pare rau să fim o aşa dezamagire,” zise Sergentul. “De ce cred ei că a supravietuit o Regina de Stup?”

Atunci cei doi copii care purtau casti tacura brusc, ascultand.

“Uriaşul rade,” spuse Carlotta.

“Pune-ti casca,” zise Sergentul. “Vrei să auzi asta.”

“Casca mea le va spune că am terminat de vorbit cu ei, şi nu am terminat.”

Sergentul suspina, iar Carlotta veni langa Ender cu casca langa urechea lui. El putea auzi acum slab vocea Uriaşului.

“E Vorbitorul în Numele Mortilor,” zise Uriaşul. “Vorbitorul în Numele Mortilor are coconul. Ea este vie inauntru, aceea Regina de Stup. De aceea el a putut să vorbeasca în imagini cu ea şi să îşi scrie cartea.”

Asadar cartea “Regina Stupului” era bazata pe un adevar până la urma. Şi aceste Furnici stiau adevarul deoarece toate Reginele de Stup sunt în contact constant una cu cealalta.

Dar nu şi trântorii. Ender intelese că din momentul în care Regina Stupului a murit, trântorii au avut contact mental doar unul cu celalalt. Puterile lor mentale erau mult mai mari decat ale lucratoarelor dar nu se comparau cu capacitatea Reginelor de Stup de a-si proiecta comenzile şi contactele mentale peste distante aparent infinite.

Trantorul mesager se intoarse şi ateriza pe capul lui Ender.

Acum avea un mesaj diferit. Ender vazu viata acestor trântori în ultima suta de ani. Fusesera douazeci. Acum mai erau doar cinci.

Ender vazu cum murise fiecare din ei. Ei deschideau usa, şi în timp ce cei mai multi dintre ei respingeau atacurile rabilor, cativa zburau dincolo de ei evitandu-i pe rabi. Se duceau la ecosistem şi intrau printr-o poarta stiuta doar de ei. Rabi slabatici nu puteau intra pe aici.

Inauntrul ecosistemului strangeau toti melci pe care îi puteau strange şi zburau inapoi incet, incarcati cu melcii agatatori. Cand erau în apropierea timonei, aruncau un melc sau doi, şi zburau pe langa hoarda de rabi, apasand în usa de la timona. Rabi imediat se aruncau intr-o frenezie a hranirii. În timp ce ei erau distrasi, se deschidea usa din nou şi trântorii zburau inauntru cu melcii ramasi.

Doar din cand în cand un rab îi observa şi sarea în sus, sfasiind cate un trântor. Unul cate unul de-a lungul anilor, trântorii au fost ucisi. Şi cu cat ramaneau mai putini trântori, cu atat devenea mai greu şi mai sangeros pentru ei să respinga rabi la usa.

Expeditiile catre ecosistem se terminara. În locul lor, ei doar crapau un pic usa şi o inchideau imediat la loc. Apoi se luptau cu rabi care intrasera inauntru, îi descojeau şi îi mancau.

Dar carnea lor era scarboasa, şi mai rau pierdura mai multi din fraţii lor trântori în luptele cu rabi care intrau inauntru. Trecuse o lunga perioada de cand indraznira ultima oara să faca aşa ceva.

Posteau. Doi dintre trântori murisera de foame. Ceilalti le mancasera corpurile – nu era un lucru ciudat pentru lumea Furnicilor, pentru că insasi Regina manca trântorii care nu îi mai erau folositori, apoi determina un ou să cloceasca ca un trântor, şi îl aducea la viata ca să îl inlocuiasca pe cel mancat.

Trantori erau, intr-un cuvant, deliciosi.

Asta era modul în care ramasesera cei cinci în viata până acum.

Ender baga mana în cutia să de esantioane şi scoase afara cei doi melci pe care îi colectase. Erau inca vii. Ender avea inca în memorie imaginile clare ale trântorilor ospatandu-se cu melci pe care el îi

gasea acum ca fiind deliciosi, desi bineinteles oamenii nu ar fi putut metaboliza nici jumatate din proteinele corpurilor lor incolacite.

Trantorul care “vorbise” cu el aştepta ultimul, permitandu-le celorlalti să manance primii.

Trântorii erau suficient de mici ca Ender să vada că pentru ei chiar şi o portiune dintr-un melc, insemna o masa substantiala.

Ei pastrara o buna parte din ambi melci pentru trântorul care vorbise cu oamenii. El manca ultimul; el manca cel mai bine.

In timp ce ei mancau Ender sumariza ce invatase.

“Cred că masa le-a salvat vietile,” zise Ender.

“Un pic cam greu pentru melci,” spuse Sergentul.

“Cred că ar fi fost mai buni cu scortisoara,” zise Carlotta.

Ender le ignora umorul. Nu exista ceva de genul umor al Furnicilor, şi el se simtea acum foarte Furnica. “Ei nu vad nici un rost în a insamanta aceasta planeta, daca nu au o Regina de Stup. Şi noi nu avem nici una să le dam.”

“Cel puţin să le dam mancare,” zise Sergentul. “Şi să domesticim acesti rabi salbatici. De fapt îi putem omora daca vor. Este nava lor, deci rabi sunt ai lor, şi daca îi vor morti, îi putem seda şi apoi detona pe toti. Facem din nou nava sigura pentru trântori.”

“Le voi face oferta,” spuse Ender. “Dar asta nu va schimba lipsa de scop a vietii lor.”

“Nu ne va schimba nici lipsa de scop a vietilor noastre,” zise Sergentul.

Pe nava copii se supusesera cererii trântorilor de a distruge populatia de rabi salbatici. Erau suficienti rabi domesticiti vii în ecosistem şi în camera Reginei Stupilor. Prin gasirea şi uciderea tuturor rabilor salbatici, copii inapoiara trântorilor o viata suportabila. Se puteau hrani cu melci dupa pofta inimii. Datoria lor de gratitudine pentru oamenii va fi considerabila.

Daca furnicile puteau simti gratitudine. Trântorii îi pacaleau şi ei?

Le lua copiilor doua ore să curete nava, dronele conducandu-i la fiecare ascunzis de rabi salbatici. Prin asta Bean invatase inca ceva: trântorii aveau capacitatea mentala să simta micile minti ale rabilor. Ce ar fi fost capabile lucratoarele capabile individual, daca Regina Stupului le-ar fi lasat vreodata singure? Aveau capacitati mentale comparabile cu ale trântorilor? Puteau să

“vorbeasca” una cu alta direct? Sau Regina simtea intotdeauna conversatia şi o oprea?

De ce murisera cand murise Regina? De ce nu murisera trântorii? Ei erau, dintre ei şi lucratoare, mai dependenti de Regina, şi totusi cand ea se lasase în jos şi murise, ei zburasera de acolo.

Doare lucratoarele murisera. De ce?

Atatea intrebari.

“Misiune indeplinita,” zise Cincinnatus.

Sprijiniti fundatiile pentru ajutorarea copiilor din Romania. Cu doi la suta pe an, banii care oricum i-ar lua statul.

Capitolul 11

“Doua lucruri raman de făcut, “ spuse Bean. “Esantioanele lui Ender – el trebuie să ia un esantion de la trântori. Suficient ca să ruleze genomul lor şi sa-l compare cu cel al coconului mort. Aşa vom putea compara mascul cu femela, lucratoare cu trântor.”

“Voi incerca să negociez o biopsie a unei parti dintr-un corp care contine genomul lor. Poate că

ei au pastrat ceva ramasite ale celor morti.”

“Deja aveam planuit asta,” zise Bean. “In timp ce Ender îşi ia esantioanele, Carlotta, am nevoie să gasesti o cale de a ma introduce în ecosistem.”

Copii tacura.

“Nu,” spuse Carlotta.

“Trebuie să fi avut în plan, atunci cand au construit arca, să aiba un mod de scoate mari cantitati de plante şi animale în afara navei şi să le duca în jos pe suprafata planetei. Oricum ar fi planuit ei să scoata aceste lucruri afara, eu pot intra inauntru pe aceeasi cale.”

“Te va ucide,” zise Ender.

“Veti andoca Ogarul de Herodotus, cu depozitul sau cargo. Cu ambele usi deschise ale depozitului cargo, şi cu gravitatia oprita un copil de sase ani ma poate impinge în Ogar. Aveti lucru de făcut,” zise el. “Carlotta vino cu un plan să ma bagi în ecosistem, sau nu mai veni inapoi. Ender ia un esantion.”

“Dar eu?” intreba Cincinnatus.

“Stai cu Ender şi protejeaza-l. Nu cred că Carlotta va fi în vre-un pericol.”

“Nu domnule,” zise Cincinnatus. “Vom sta impreuna. Vom urmari toti cum Ender îşi recolteaza esantionul lui de la trântori, daca poate. Apoi vom merge toti cu Carlotta.”

Copii se intoarsera. Bean pilota Ogarul din nou pentru ei, şi de aceasta data îl andoca deasupra usilor depozitului cargo. Herodotus era proiectat pentru asta, şi curand usile se deschisera şi un tavan mult mai inalt se contura deasupra lui Bean.

El nu intelesese până cum cat de claustrofobic să simtise până acum în toti acesti ani, cum îl apasa tavanul cu cat crestea mai mare şi mai mare. Iar acum cand fusese mutat, el simtise o mare iluminare a spiritului sau. Era aproape bine dispus.

Copii nu erau. Ei se temeau că îl vor ucide accidental cumva în timpul transferului. “Nu este corect,” zise Carlotta. “Sa pui vinovatia asta asupra noastra.”

“Nici-o vinovatie,” spuse Bean. “Mai bine mor facand ceva, decat să zac aici ca o leguma.”

Ei nu vazusera niciodata o leguma care să creasca din pamant.

Erau lucruri de făcut inaintea transferului. Bean insistase ca ei să transfere toate echipamentele de laborator mai inainte. Bean urmarea şi incerca să nu-i irite cand copii invatau de la trântori cum să construiasca laboratoare etanse în ecosistem. Era o tehnologie bine cunoscuta pe arca, deoarece atunci cand ajungeau la suprafata planetei le-ar fi luat timp să gaseasca sau să sape tuneluri şi pesteri.

Beab îşi imaginase că va putea să faca transferul în doar câteva zile, dar Carlotta era metodica şi nu se grabea, testa totul. Ea de asemenea a insistat să se mute o gramada de calculatoare în afara navei Herdotus, şi reuşise să le alimenteze şi să le cupleze în retea în ecosistem. Şi acum marea surpriza.

“Vreau să mut ansiblul,” zise ea.

Bean nu anticipase asta.

“In cele din urma,” spuse el. “Dar reteaua ta, face legatura intre nave foarte bine. Poti accesa sistemele de comunicatii umane foarte bine de acolo.”

“Ender şi eu am hackuit technologia cu ani în urma,” zise Carlotta. “Credeam că te vei supara, aşa că nu ti-am spus.”

In sfarsit era timpul ca Bean să faca calatoria.

Fusese suficient de greu pentru el să se plimbe prin Herodotus cand luase tanci, care abia incepusera să umble, la bord şi o parasise pe Petra şi pe ceilalti copii – pentru că copii lor normali erau cu adevarat bebelusi atunci, abia invatand să vorbeasca, stand nesiguri în picioare.

Nu avusese suficienta grija la maririle de camere care fusesera incercate deoarece erau nefolositoare. El stia că chiar şi cea mai mare masa şi cel mai mare scaun vor fi curand nefolositoare pentru el.

Nu dorise să faca altele. Stia din start că va sfarsi stand pe spate sau intr-o parte în depozitul cargo, cu gravitatia fixata la cat mai aproape de zero posibil.

Dar se plimbase pe nava. Acum Carlotta taiase gravitatia la zero, apoi porni gravitorul pe care îl asamblase dinainte pe Ogar. Îl trase în sus foarte incet. Ea şi cu Cincinnatus se ridicara cu el, rotindu-l încet la mijlocul volumului de aer, aşa că atunci cand el atinse podeaua captusita a Ogarului, şi îl fixara pe spate foarte usor.

“Carlotta,” zise el, “nu putem merge până nu sunt echipat să comand Ogarul. Adu-mi holotopul.”

Ea rase. “Stim cum pilotezi navele, Tata. Esti abil, dar traiectoria pe care ai folosit-o în toate excursiile noastre te-ar ucide. Cincinnatus va vorbi cu tine, iar excursia va dura cea mai mare parte a zilei de azi, în loc de o ora. Deci ghemuieste-te şi dormi.”

“Era un zbor mai bun decat ar fi reuşit chiar şi Bean, şi cand ei alunecara în ecluza de depresurizare deschisa din dreptul arcei, Bean putea doar admira cu cata indemanare a oprit Cincinnatus Ogarul în mijlocul spatiului ecluzei.

Bean simti aterizarea aproape ca fiind fara gravitatie. Apoi se deschise usa şi el vazu cu ochii lui pentru prima data ecosistemul.

Usurarea pe care o simtise cand se ridicase tavanul lui Herodotus, fu nimic în comparatie cu asta.

Era aşa de incapatoare iar soarele fals din punctul central opus intrarii dadea o imitatie aşa reala a luminii soarelui Bean simti pentru un moment ametitor că era ca şi cum s-ar fi intors pe Pamant.

Apoi vazu cum lumea se arcuia în sus, în ambele directii şi forma un tavan limpede vizibil deasupra capului sau, cu copaci şi pajisti, şi chiar câteva mici lacuri – bazine în realitate. Iar acolo erau pasari care zburau, -- a mentionat cineva pasarile? – copacii erau de pe lumea Furnicilor iar Bean nu fusese niciodata expert în copacii de pe Pamant. Era o padure pentru el ca şi altele. Verdele îi lua respiratia; culorile ciudate de ici-colo păreau a apartine locului.

Nu era o planeta dar era atat de aproape de una. Mai mult decat ar mai fi putut fi el vreodata. Nu se gandise niciodata că o să mai ajunga vreodata intr-o lume vie ca aceasta.

Carlotta şi Cincinnatus asamblasera o schela vizavi de usa, şi cand îl scoasera din nisa pe roti, Bean intelese că panza de sub el era o plasa rezistenta din cargo -- O plasa de hamac – dar cu prajini şi vata impaturita – proiectata să îl tina să nu se prabuseasca.

Cand fu complet eliberat din usa, se odihnea confortabil inauntrul plasei de hamac. Apoi îl leganara în jos ca niste marinari buni şi luzia gravitatii crescu pentru el aşa usor şi natural ca şi cum ar fi coborat o scara de pisica.

Era doar putina mai multa gravitatie decat cea cu care era obisnuit. Trebuia să respire doar cu puţin mai mult şi mai des. Dar nu gafaia. Putea să faca asta. Putea trai astfel. O perioada.

Cand statea în repaus pe pamant, cu plasa de hamac sub el, pasarile se napustira în jos asupra lui, el intelese că nu erau pasari deloc. Erau trântorii.

Planau în jurul lui, apoi se oprira pe pamant să se odihneasca. Sosi atunci şi Ender – laboratorul nu era departe – iar el părea fericit. Chiar prea fericit pentru aceasta ocazie – se pare că

laboratorul lui mergea bine. Bean urmarise liniile sale de cercetare pe cat putuse, dar Carlotta pusese în functiune reteaua de calculatoare şi Bean descoperise că ea blocase, sau poate că doar nu creease caile de acces clandestine în retea, back door-urile, pe care el le folosise constant pe Herodotus. Ei i le taiasera facand-ul să piarda supravegherea atenta a vietilor lor, chiar daca se supuneau festiv în toate deciziile sale la vedere.

“Ei vor să inceapa de indata,” zise Ender. “Sa vorbeasca cu tine.”

“Inainte să mori,” zise Cincinnatus sec.

“Atunci vom incepe chiar acum,” spuse Bean.

Imaginile veneau incet, bland, iar sentimentele nu erau impinse tare. Realmente sugestii.

La inceput Bean descria cu voce tare ce primea de la trântori. Ender care şi el îi atinsese şi vazuse tot, confirma că intelegea foarte bine.

Curand Carlotta fu ceea care îi tinu companie. Apoi îi veni randul şi lui Cincinnatus. Trântorii lucrau şi ei în schimburi, doi deodata stand cu el.

Trai trei zile în vis. Spre deosebire de Regina Stupului, Bean nu incercase să ascunda nimic. El dezvalui intreaga să viata adevarata în fata trântorilor. Lasa-le să simta ce inseamna să fii un om, un bărbat – unul care responsabilitati fata de altii, dar esentialmente un intermediar cu sine-ul sau, liber să aleaga, atata timp cat accepta şi consecintele faptelor sale.

Ei se minunara. Erau ingroziti la anumite lucruri – la ideea de crima. Bean îi lasa să vada că el credea că a fost crima atunci cand Regina Stupului a rupt contactul cu mintea lucratoarelor, ucigandule. Dar trântorii erau în intregime amuzati de evidenta să interpretare gresita. Nu e ca voi, ea nu e ca voi, oameni, nu intelegi. Ei nu spusesera aceste cuvinte, dar el a inteles ideea din sentimentele lor amuzate, ingaduitoare, nepasatoare. Ca adulti cand vorbesc cu copii precoci. Ca Bean cand vorbea cu proprii sai copii cand nu erau inca prea educati şi nu incepusera să se educe complet singuri.

La sfarsit trântorii se retrasera, iar Bean dormi cu adevarat, adanc, complet. Nu fara vise, erau doar visele acelea confortabile din somnul obisnuit. Fara cosmaruri.

Apoi se scula şi vorbi cu copii sai. “Am invatat multe, dar ceea ce a fost mai interesant erau lucrurile pe care Regina Stupului nu le arata niciodata lor. Ei nu puteau crede că fusesera lasati cu ceva pe dinafara, ei credeau că ea fusese complet deschisa cu ei, dar ce altceva puteau crede?

Vietile lor erau inconjurate de minciunile pe care ea le crosetase pentru ei.”

“Parintii trebuie să îşi protejeze copii, aşa am auzit,” spuse Carlotta.

“Am auzit şi eu asta,” zise Bean. “Şi este probabil necesar. Doar frustrant pentru unul ca mine care intreba.”

“Cum te simti?” îl intreba ea.

“Fizic? Uita-te le masinarii şi spune-mi daca sunt viu sau mort.”

“Un puls bun,” zise ea. “Alte semne vitale sunt bune – pentru un om de marimea ta.”

El adormi din nou. Cand se trezi iar era amurg şi toti cei trei copii se stransesera în jurul lui.

“Tata,” spuse Ender. “Am să iti spun ceva. E de bine şi e de rau. Mai mult de bine.”

“Atunci spune-mi,” zise Bean. “Nu vrea să mor în timpul unui preambul. Treci la subiect.”

“Atunci asat este,” zise Ender. “Furnicile în mod neintentionat m-au invatat cum să vindec conditia noastra. Ne putem intoarce la modelele de crestere normala umana şi apoi la sfarsitul cresterii fara să intoarcem cheia lui Anton.”

“Cum,” intreba Bean.

“Ele o fac cu organelele (nota traducatorului: acele componente ale celulei ce reprezinta pentru celula, ceea ce este organul pentru corp). Cum este mitchondria la noi oamenii. Reginele pot amesteca o supa bacteriala în glande ce sunt doar reziduale la lucratoare şi la trântori. Apoi ele infecteaza ouale lucratoarelor cu aceasta bacterie, iar bacteria e absorbita şi devine rezidenta în fiecare din celulele din corpul lor.”

“Organelele sunt sensibile la conexiunile mentale dintre Regina şi lucratoare. Ele simt daca conexiunea e acolo. Şi daca nu este, ele inchid metabolismul din fiecare celula a corpului, practic deodata. Şi noi putem pune comutatorul de oprire de care avem nevoie în organele.”

“Nu poti să faci chiar organele pentru oameni,” zise Bean. “Noi avem mithocondriile de aşa mult timp – incat ele s-au unit cu celula cu mult inainte ca noi să devenim oameni. Mihocondriile se reproduc atunci cand se divid celulele. Regina Stupului trebuia să insereze organelele sale în fiecare ou.”

“Corect,” spuse Ender.

“Aici e partea inteligenta,” zise Carlotta.

“Noi folosim un virus să inseram fragmentul corect în gena alterata în mithocondria aparuta natural. Ele vor lua comutatorul de oprire a cresterii şi la timpul corespunzator se va exprima.”

“Bine, nu e ca şi cum am fi atins deja pubertatea,” zise Ender. “Va trebui să asteptam şi să

vedem. Dar un lucru e sigur: schimbarea se va produce în toate celulele din corpul nostru.”

“Deja ai realizat-o?” intreba Bean. Inima să se ambala.

“Calm, calm, Tata,” zise Carlotta.

“Bineinteles că am făcut-o,” zise Cincinnatus.

“Şi în cativa ani vom vedea daca a functionat,” zise Ender. “Daca nu inca mai avem timp să mai incercam. Sau să incercam altceva.”

El a dormit bine în noaptea aceea, mai bine decat a dormit cei cinci lungi ani petrecuti în spatiu, deoarece copii sai erau în siguranta şi poate vindecati, dar cu siguranta capabili să aiba grija de ei înşişi. El dusese până la capat totul – daca nu direct, atunci prin faptul că îi crescuse astfel incat să fie tipul de oameni care indrazneau să intreprinda toti pasii necesari pentru a se salva.

Dimineata erau toti ocupati, dar Bean era multumit să stea întins acolo şi să asculte sunetel vietii din pajiste. Nu stia numele nici unui animal, dar erau acolo unele care topaiau, ciripeau şi croncaneau, iar altele care aterizau usor pe el şi se tarau sau serpuiau în alta parte şi cadeau şi sareau pe langa el. El era parte a vietii aici. Curand trupul sau va fi şi mai adanc amestecat cu ea.

Intre timp era fericit.

Si poate cand va muri, poate va afla ca una sau alta dintre religii fusese corecta până la urma.

Poate ca Petra va fi acolo asteptandu-l – nerabdatoare, galcevitoare. “Ce ti-a luat aşa mult timp?”

“Trebuia să imi termin treaba.”

“Bine, dar n-ai terminat-o – a trebuit să o faca copii.”

Si altii. Sora Carlotta care îi salvase viata. Poke care, de asemenea, îi salvase viata şi murise din cauza asta. Parintii sai pe care nu îi intalnise decat dupa razboi. Fratele sau Nikolai.

Bean se scula din nou. Nu stiuse cand adormise iarasi. Dar acum copii erau stransi în jurul sau, parand seriosi.

“Ai avut un mic incident,” zise Cincinnatus.

“Se numeste fericire,” spuse Bean.

“Se sprijini cu grija în coate şi genunchi. O pozitie pe care nu o mai adoptase de cel puţin un an, chiar de cand se oprise să incerce să se mai rostogoleasca. Nu fusese sigur nici că era capabil să o faca. Dar uite-l în coate şi genunchi, ca un bebelus. Gafaind, epuizat. Nu pot să fac asta.

“Ceea ce vreau,” zise el încetisor, “ e să stau pe aceasta pajiste şi să ma plimb la soare.”

“De ce nu ai spus asa?” intreba Carlotta.

Il pusera să se intinda din nou pe spate pe palsa de hamac şi apoi îl ridicara cu cricul în picioare şi apoi el ramase stand în picioare.

Gravitatia pe care o simtea era aşa mica, aşa aproape de zero, totusi faptul că statea ridicat în picioare, chiar şi cu hamacul tinandu-l un pic, îi lua respiratia aproape complet.

“O să ma plimb acum,” spuse.

Picioarele sale erau ca de cauciuc.

Trantori zburara catre el şi se agatara de hainele sale, falfaind pentru a-l ajuta să se stea drept.

Copii se adunasera în jurul picioarelor sale şi îl ajutau să faca pas dupa pas.

El simtea soarele pe fata. Simtea pamantul sub picioare. Simtea oamenii care îl iubeau tinandu-l şi fiindu-i alaturi.

Era destul.

“O să ma întind jos acum,” zise Bean.

Şi o făcu.

Şi apoi muri.